

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 66

## **Ple del Parlament**

Sessió 35, primera reunió, dimarts 18 de novembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

### Sessió 35.1

La sessió s'obre les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

### ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya (tram. 200-00003/15). Comissió de Drets Socials i Inclusió. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 349, 7).
3. Decret Llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal (tram. 203-00027/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 333, 9).
4. Decret Llei 22/2025, de 28 d'octubre, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya (tram. 203-00028/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 345, 119).
5. Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran (tram. 351-00002/15). Junta de Portaveus. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a revertir la realitat delinqüencial (tram. 300-00213/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el sector esportiu (tram. 300-00216/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat (tram. 300-00217/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00214/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell (tram. 300-00211/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (tram. 300-00210/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals (tram. 300-00212/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones (tram. 300-00215/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les accions impulsades pel Departament d'Igualtat i Feminisme per a erradicar les violències masclistes (tram. 300-00209/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (tram. 302-00158/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència (tram. 302-00165/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions (tram. 302-00166/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat (tram. 302-00168/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge (tram. 302-00169/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans (tram. 302-00167/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera (tram. 302-00170/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el primer sector (tram. 302-00171/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les finances públiques (tram. 302-00172/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el currículum i els programes educatius a les escoles (tram. 302-00173/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

### **La vicepresidenta primera**

Bona tarda, diputats i diputades. Comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment al Ple està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix els faig avinent que quatre diputats i dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària: els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell; la diputada Tània Verge i Mestre, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré, i els diputats Pau Ferran Navarro i Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del

Partit Popular de Catalunya, han delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. Finalment, la diputada Natàlia Fabian Corbacho, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

**Interpel·lació al Govern sobre el model d'educació de zero a tres anys (posposada)**

300-00210/15

Els faig avinent també que, en relació amb el punt 11, el Grup Parlamentari dels Comuns, a l'empara del que disposa l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, posposar la interpel·lació sobre el model d'educació de zero a tres anys per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

**Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants**

A continuació, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre las operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest 2025 hi ha un total de 1.579 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

**Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista**

Malauradament, també els he de comunicar un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, els fets van ocórrer el passat 18 d'octubre a Barcelona, i amb ella ja són set les víctimes mortals per violència masclista enguany a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord també amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci demà al migdia en suspendre la sessió del Ple davant la façana del Palau del Parlament, així mateix els recordo que, un cop fet aquest minut de silenci, tindrà lloc l'acte amb motiu del Dia

Internacional contra les Violències Masclistes, que tindrà lloc a l'auditori del Parlament de Catalunya.

**Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a revertir la realitat delinqüencial**

300-00213/15

I passem tot seguit ja al primer..., que és el sisè punt de l'ordre del dia d'aquest Ple, que és la interpel·lació al Govern sobre les mesures per revertir la realitat delinqüencial, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té –per un temps de deu minuts– la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

**Sergio Macián de Greef**

Gracias, vicepresidenta. Señora *consellera*, señor *conseller*, señoras y señores diputados, buenas tardes. Los catalanes asistimos a una escalada criminal que ha situado a Cataluña en los peores indicadores de criminalidad a nivel nacional y a nivel europeo. Hemos pasado de una delincuencia de baja intensidad a una zona de degradación criminal. La tolerancia con la delincuencia menor, con los okupas, con los manteros, con los ladrones del metro, ha dado paso a una delincuencia que sube peldaños en la escalera criminal y cada vez es más violenta, organizada y agresiva. La inmigración masiva y descontrolada también ha traído consigo fenómenos criminales y violentos hasta ahora desconocidos. Hoy vemos simples peleas convertidas en tiroteos o machetazos, vemos a menores cometiendo violaciones grupales, vemos a islamistas radicales propagando sus ideas y vemos a bandas latinas, como los Trinitarios, los Latin Kings, los Dominican Don't Play, la Mara Salvatrucha o el Tren de Aragua repartiéndose nuestros barrios para operar. De las peleas a guantazos hemos pasado a incidentes con machetazos, del menudeo al crimen organizado, de los rateos a los tiroteos, de las ocupaciones a los narcopisos y *dels nous catalans* a los que no quieren ni serlo ni vivir como tales.

A usted, señora Parlon, y al señor Illa, los hemos oído decir en muchas ocasiones, también desde esta tribuna, que la delincuencia ha bajado en Cataluña y que *qui la fa la paga*, pero no es verdad. ¿En qué datos se escudan? Pues repite usted que los hechos delictivos han bajado un 3,4 por ciento respecto a 2022, que ha habido un

15,2 por ciento menos de denuncias por robo con fuerza en domicilios y establecimientos, un 2,2 por ciento menos de robos con violencia e intimidación, 2,2 por ciento menos de denuncias por hurto o un 4,4 por ciento menos de denuncias por homicidios y asesinatos en grados de tentativa; en total, una bajada muy modesta del 3,4 por ciento de las denuncias por hechos delictivos totales. Teniendo en cuenta que el hurto de una cartera vale lo mismo en la estadística que una violación, un homicidio o un secuestro, mucho, desde luego, no nos parece; sobre todo, si tenemos en cuenta que, por poner un ejemplo, las denuncias por delito por tráfico de drogas en ese mismo periodo, en este año, han subido un 8,4 por ciento y las violaciones se han disparado un veintidós por ciento.

Uno podría pensar que este aumento de la delincuencia violenta es cosa de este año, pero lo cierto es que, como señalamos todos los días desde VOX, la escalada criminal no es coyuntural, es estructural. Y vamos a ver con los datos oficiales del Ministerio del Interior cómo todos los delitos violentos de la tabla –repito, todos los delitos violentos– han aumentado en Cataluña en el periodo que va de 2017 a 2024 y que la criminalidad ha crecido en este periodo nada menos que un 20,78 por ciento. Y obtener esta comparativa no ha sido tarea fácil, no es algo automático. Parece que el Ministerio del Interior de sus colegas socialistas en Moncloa no tiene ningún interés en facilitar que se puedan hacer estudios de la evolución de la criminalidad. Sorprendentemente, el balance de criminalidad del Ministerio del Interior solo permite obtener automáticamente la variación porcentual de la actividad delictiva de un año respecto del anterior. Si se quiere conocer la variación porcentual en un periodo más amplio, entonces hay que hacerlo manualmente, comparando cada tipo penal uno por uno y obteniendo la variación porcentual en cada caso concreto. Pues bien, nosotros lo hemos hecho, señora *consellera*. Resulta laborioso –se lo aseguro–, pero el resultado es inapelable y confirma que todos los delitos violentos han subido en Cataluña.

Mire, los homicidios dolosos y los asesinatos han pasado de 65 en 2017 a 69 en 2024, un 6,15 por ciento más. Los homicidios y asesinatos en grado de tentativa han crecido un 97,22 por ciento, de 144 a 284, es decir que se han doblado los intentos de homicidio en Cataluña; las lesiones han aumentado un 16,04 por ciento; los secuestros, un cuarenta por ciento; las violaciones se han disparado un 342,13 por

ciento, pasando de 394 denuncias en 2017 a 1.742 en 2024 –un tercio de los delitos sexuales en España se produce en Cataluña, una de cada tres violaciones–; el resto de los delitos contra la libertad sexual también han aumentado, un 46,44 por ciento; los robos con violencia se han incrementado un 19,96, y el tráfico de drogas nada menos que un 104,66 por ciento.

Todos los delitos violentos de la tabla crecen en Cataluña. Homicidios, lesiones, secuestros, violaciones, agresiones sexuales, robos con violencia e intimidación y tráfico de drogas. Y el total de las infracciones penales se ha disparado un 20,78 por ciento. Por tanto, decir que la delincuencia baja en Cataluña es mentir a los ciudadanos (*Alguns aplaudiments.*) No se puede sacar pecho de que las infracciones penales han caído un 3,4 por ciento este año respecto del anterior, cuando en realidad las infracciones penales han crecido un 20,78 por ciento en siete años; tampoco se puede presumir de que bajan de un año para otro un dos por ciento, por ejemplo, las denuncias por hurto, cuando resulta que las agresiones sexuales con penetración han subido este año un veintidós por ciento.

Este es el resumen de la criminalidad en Cataluña. Esto es lo que ustedes reconocen en privado, aunque luego, ¿verdad?, haya una distancia infinita entre lo que hablan en privado y sus discursos públicos y su acción de Gobierno. Y es que, además, la gente, señora Parlon, no es estúpida. Los catalanes salen cada día de casa, ven cómo están sus barrios, cómo se ha degradado la seguridad en Cataluña y cómo ya no es seguro salir de casa o pasear por ciertos lugares.

Y frente a esto, ¿qué medidas ha tomado el Govern del señor Illa, la consejería de la señora Parlon? Pues usted siempre pone en la mesa como principal medida que han fijado la meta de 25.000 agentes de Mossos d'Esquadra en 2030, y, mire, nos parece muy bien que se pongan más policías en las calles, pero no sirve de nada contratar más agentes de policía si no cambian dos cosas: una, si los policías que se mandan a las calles no tienen apoyo institucional ni medios suficientes, si se siguen regalando, por ejemplo, millonadas de dinero a Irídia, que es una asociación que se dedica a perseguir y a cuestionar el trabajo de los policías y de los funcionarios de prisiones; dos, si seguimos abriendo las puertas en Cataluña a la inmigración masiva y descontrolada de países con fenómenos criminales desbordados. No basta con poner

más policías en las calles, hay que vaciar las calles de delincuentes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y hace no tantos años –algunos lo recordarán– no hacía falta tener a unidades antidisturbios entrando en los barrios con chalecos antibalas y guantes anticortes. Si hoy los llevan es porque ustedes han llenado nuestros barrios de personas que tienen armas de las que se tienen que proteger nuestros agentes. Porque no hace tanto en Cataluña no hacían falta 25.000 agentes de policía, y hoy, en cambio, 25.000 policías no son suficientes.

Y lo cierto es que la inmigración ilegal descontrolada es el principal problema de seguridad que tenemos en Cataluña. No hace mucho decía usted, señora Parlon, en RAC1, cito textualmente: «Es cierto que los datos nos dejan ver que una parte importante de los delitos los cometen personas que no tienen DNI español.» Está muy bien, señora Parlon, que empiece a reconocerlo. Y por eso entendemos que el plan Kanpai y el plan Daga combinan patrullas de Mossos d'Esquadra y policía local con Policía Nacional, que es quien tiene las competencias en materia de extranjería. ¿Por qué, si no, iban a meter a la Policía Nacional en operativos policiales contra la delincuencia, si no es porque la mayor parte de esa delincuencia es extranjera?

Porque la realidad no se puede esconder. Según el balance de seguridad y actividad policial de los Mossos d'Esquadra de 2024, el sesenta y cinco por ciento de los detenidos relacionados con el tráfico de marihuana fueron extranjeros. El cincuenta y uno por ciento de los detenidos por delitos contra la libertad sexual, el sesenta y seis por ciento de los detenidos por robos con violencia o intimidación, el sesenta y seis por ciento de los detenidos por delitos de ocupación de vivienda y el cincuenta y siete por ciento de las personas detenidas siete o más veces en Cataluña fueron, según ese balance de los Mossos d'Esquadra, marroquíes o argelinos.

De aquí, entonces, nos surgen las siguientes preguntas, señora Parlon, que yo ahora le traslado en esta interpelación. ¿Qué está haciendo el Govern para que todas esas personas, todos esos delincuentes, sean deportados a sus países de origen? ¿Qué medios ha puesto el Govern para evitar la llegada de criminales extranjeros a Cataluña? ¿Por qué nunca oímos al *president* Illa hablar de inmigración masiva y descontrolada como el mayor causante de la inseguridad en Cataluña? ¿Por qué en

esas mesas de negociación que ustedes tienen con el Gobierno de España nunca plantean llevar a cabo una reforma del modelo migratorio?

Vostès, senyors del Partit Socialista, tenen un problema, i aquest problema es diu immigració massiva i descontrolada. Pueden seguir haciéndose trampas al solitario, pero hasta que no hagan frente al problema migratorio que ustedes mismos han provocado, cualquier solución a medias será claramente insuficiente para abordar el problema de la delincuencia en Cataluña, porque la principal política de seguridad que hoy merece Cataluña es una política migratoria de fronteras seguras y de deportaciones masivas.

Muchísimas gracias.

#### **La vicepresidenta primera**

És el torn ara de resposta de l'honorable consellera d'Interior i Seguretat Pública, la senyora Núria Parlon i Gil.

#### **La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)**

Moltes gràcies. Conseller, diputats i diputades... Aquesta interpel·lació que m'ha fet el diputat Sergio Macián, del Grup de VOX, ha de servir perquè puguem abordar aquí aquesta tarda quina és la feina que estem fent des de l'àmbit d'Interior, i no només des de l'àmbit d'Interior, i des de pròpiament la policia dels Mossos d'Esquadra de Catalunya, sinó també en col·laboració amb les policies locals i amb les altres forces de seguretat que operen en el territori, de quina manera estem treballant per combatre els efectes més nocius de l'activitat delictiva i delinqüencial.

Això s'està fent amb una estratègia, que no l'ha posat en marxa el Govern d'en Salvador Illa, sinó que ja s'estava desplegant des de fa molts anys, una de molt bona, que té a veure amb la que es va desplegar a la regió policial de Barcelona, que era el conegut, si ho recorden, 2019, pla Tremall.

El pla Tremall el va posar en marxa el comissari que a dia d'avui està a la regió policial central, Carles Anfruns. I treballaven tot un equip que van treballar en la direcció de combatre aquella activitat delictiva multireincident, que després, posteriorment, es va fer una modificació, com bé saben, el 2022, en el Codi penal, afegint l'agreujant en el delicte menor de furt perquè quan aquests delictes superessin els quatre-cents euros

poguéssim tenir més capacitat, en aquest cas, per actuar i per sancionar i fins i tot empresonar aquelles persones que cometien sistemàticament aquests tipus de delictes.

I el pla Tremall va evolucionar posteriorment al desplegament a d'altres regions policials, regió policial metropolitana de Girona, al conjunt de les regions, i ara treballem amb l'estratègia del pla Kanpai.

És el millor instrument que tenim des de l'àmbit de la resolució policial, que és el que fa el Departament d'Interior per abordar la multireincidència. I, al mateix temps, el disposar de més efectius..., no és falca comercial ni publicitària que fa el Departament d'Interior, sinó que és necessari per fer diferents qüestions que tenen a veure amb la reducció de la inseguretat i especialment de les percepcions.

Perquè allò de que *el dato mata al relato* està bé. Però sabeu què passa? Que quan la dada és bona, llavors el relat..., bona, humilment bona, perquè no sé quantes vegades a mi m'han vist treure pit de les dades de seguretat, crec que mai, no és el meu estil, ni ho faré, perquè les dades s'han d'interpretar amb molta serietat i molta seriositat i, per tant, compte amb la dada i el relat. Però és que quan la dada és humilment bona, el relat mata la dada. No?

I llavors ens escudem en les percepcions. Però no només en les percepcions, sinó que ens dediquem a alimentar aquelles percepcions negatives de la població i d'aquells que tots els dies s'aixequen per mantenir els seus barris vius, actius, amb comerços de qualitat, fent activitats socials, culturals, de tota mena, els moviments associatius..., estigmatitzem els barris i perjudiquem el país en general, aprofitant-nos de que *el dato mata al relato* i la percepció també.

No entraré a dir que les dades han millorat perquè vostè em dirà que no ho suficient o que s'ha mirat la sèrie des del 2019 del ministeri i que *esto* és un autèntic desastre i que a Catalunya no es pot viure i que... No rigui –no rigui. Està molt bé que rigui. Rigui –rigui–; falti al respecte a la consellera d'Interior quan parla. M'és igual a mi això, eh? «Als barris no es pot sortir; els barris *no-go*; anem a fer una foto a la porta d'una escola; anem a incendiar els barris.» En què beneficia això..., l'economia?, la ciutadania? Com resollem els problemes? Aquesta és la feina que vostès fan i nosaltres en fem una altra.

Per això volem 25.000 mossos. Volem 25.000 mossos per actuar de manera preventiva; per reforçar les oficines de relació amb la comunitat; per parlar amb els comerciants; per parlar amb les associacions veïnals; per parlar amb les associacions de discapacitats; per parlar amb les associacions, assistents socials, treballadores familiars, que estan treballant en situacions de vulnerabilitat social que també generen situacions d'inseguretat, i donar la millor resposta.

Prevenició, proximitat i prevenció. I, per altra banda, davant de la multireincidència hi ha una part de feina que ha de fer la policia; ara del Tremall hem evolucionat al Kanpai, i el Kanpai permet una estratègia coordinada amb la Fiscalia i amb la judicatura, amb tota aquesta intel·ligència policial que generem, per estendre'l al conjunt del territori.

Després estan les operacions que es fan contra la criminalitat organitzada. Sense anar més lluny, la setmana passada vam donar un cop a les màfies organitzades del narcotràfic a Barcelona molt important, i cada dia, si s'entreté, diputat Macián, a seguir les xarxes del Departament d'Interior i del departament, en aquest cas de l'operativa de Mossos d'Esquadra, pot veure la quantitat de feina i de resolució d'activitat delictiva que es fa a Catalunya i que es porta fent des de fa molt de temps. En el transport públic, hem reduït les xifres de furt. Hem reduït els robatoris un setanta per cent comparativament d'un any a un altre a l'aeroport i estem fent feina.

És suficient? No. En seguretat, sempre hi ha recorregut de millora –sempre hi ha recorregut de millora. Des de l'àmbit polític, també, perquè alimentar les percepcions de por, alimentar les percepcions d'enfrontament dels nostres veïns i veïnes per la seva procedència no és contribuir a millorar la seguretat del nostre país. *(Alguns aplaudiments.)* No ho és. No ho és. Treballar per un pacte nacional per la seguretat i fer propostes –més enllà del deportar, com fa Trump– també, perquè, miri, li donaré una dada. Potser no li agrada que li doni aquesta dada. No és el Govern de la Generalitat, sinó el Govern d'Espanya a través de la Delegació del Govern, qui té els expedients d'aquells delinqüents multireincidentes que no tenen capacitat d'una solució de reinserció social. Sap quant han incrementat les expulsions al nostre país en un any de delinqüents aquí a Catalunya? Sap quant? Segur que coneix aquesta xifra i no me l'ha donat, perquè no li interessa. No li interessa perquè vostè lo que fa és

utilitzar les dades per generar un clima social de por, d'enfrontament, de xenofòbia i dir que el Govern no fa res.

El Govern fa, però ho fa emparant-se en el marc democràtic del qual ens hem dotat. El Govern actua i el Govern actua i treballa lluitant contra la multireincidència, com he explicat, amb més efectius, escoltant els professionals de la seguretat, escoltant-los. Parli amb els nostres comissaris. Parli amb els comissaris que tenim treballant arreu del territori, si vol, cap problema. No li diran que detenen les persones per la seva procedència. Combatem la delinqüència, vingui d'on vingui.

Més coses que es fan i que és important destacar-les avui aquí a partir d'aquesta feina compartida. Estem millorant tots els mecanismes de seguretat passiva, que també ajuden a gestionar millor aquella activitat delictiva que impacta de manera molt negativa sobre les percepcions de la població. I aquí estem treballant amb la connexió de tot el sistema de càmeres de videovigilància al sistema de Mossos d'Esquadra, Lectio, per poder combatre determinats delictes que preocupen molt i moltíssim: robatoris a interior de domicili, per exemple. I aquells municipis que a dia d'avui estan bolcant les seves dades al sistema Lectio estan reduint de manera clara aquest tipus d'activitat delictiva, que tant preocupa i que tan dolorosa és per les persones que la pateixen.

Per altra banda, en aquesta estratègia global que estem duent a terme, és molt important diferenciar les situacions que tenen a veure amb l'activitat delinqüencial i les situacions que perjudiquen les percepcions, que no són estrictament delictives i que tenen a veure amb els mecanismes de convivència i civisme. Aquells que es comporten de manera incívica en l'espai públic, aquells que no tenen una conducta adequada a l'hora de respectar les normes. I aquí les estratègies també passen per aquesta feina de proximitat que Mossos d'Esquadra, en el moment en el què tingui més capacitat, és a dir, més efectius, podrà reforçar també de la mà de les policies locals.

El Govern del Salvador Illa i la consellera d'Interior i tot l'equip que hi està treballant..., jo ja sé que això els hi molesta molt, però nosaltres estem treballant perquè qui la fa la paga. Evidentment, probablement hem de fer alguns ajustos quirúrgics en el Codi Penal per afinar millor la reforma que es va fer el 2022. I aquí faig referència a lo que

moltes vegades ha apuntat el degà del Col·legi de l'Advocacia, el Jesús Sánchez, amb relació a algunes d'aquestes... –ara ja no, però fins fa poc, fins fa poc ell era el que estava al capdavant–, i ho apuntava consecutivament, per fer més efectives les reformes. I, per tant, han de ser probablement reformes –sí, ho sé, ho sé– quirúrgiques que ens han de permetre millorar l'eficàcia policial, perquè, quan nosaltres diem que qui la fa la paga, això vol dir que des de la Generalitat de Catalunya la resolució del Cos de Mossos d'Esquadra en l'activitat delictiva s'està donant.

Això està produint una congestió de l'àmbit judicial, per la qual també estem cercant les solucions. Però això m'ho deixo per a la segona part per no abusar del temps.

### **La vicepresidenta primera**

Gràcies, consellera. Ara és el torn de rèplica del diputat Sergio Macián de Greef.

### **Sergio Macián de Greef**

Muchas gracias, vicepresidenta. Bien, señora Parlon, hay dos cosas de las que no ha hablado y que son dos evidencias. La primera, que la criminalidad, como le digo, ha aumentado en Cataluña un veintiuno por ciento en siete años. Y luego le voy a facilitar este cuadro comparativo que tiene mucho trabajo detrás, pero yo creo que le va a hacer un gran favor para que pueda conocer bien bien la realidad criminal de Cataluña.

Y, por otra parte, que los delitos, la mayoría de esos delitos los cometen extranjeros. Mire, yo, en 2023, le pregunté a su consejería –por entonces estaba el señor Elena– por los detenidos en Cataluña por nacionalidad. Si eran españoles o extranjeros y me dijo, redondeando, en 2023 eran cuarenta mil extranjeros y veinte mil nacionales. Es evidente que la mayoría de los delincuentes son extranjeros. Se lo he vuelto a pedir a usted este año, con fecha 8 de septiembre, aún estoy esperando que me puedan contestar desde la consejería.

Pero mire, no solo crecen los delitos de la tabla que luego le daré. También crecen, por ejemplo, el terrorismo yihadista, noventa y cinco detenciones en lo que llevamos de año en España, un tercio de ellas en Cataluña. Crecen los delitos violentos contra los Mossos d'Esquadra; los Mossos d'Esquadra han sufrido más de 2500 agresiones

en 2024, un incremento del cuarenta y siete por ciento en los últimos cinco años, según datos de la propia consejería. Otro lamentable récord.

Y hablaba usted de los barrios. Nos decía que no estigmatizáramos a los barrios. Mire, yo lo único que le tengo que decir es que se han consolidado zonas dramáticas en Cataluña, donde los cuerpos de seguridad se encuentran muchas dificultades para poder actuar. Oiga, hay zonas donde Correos o emergencias ya no pueden entrar si no van acompañados de la policía. Yo, el otro día, estuve en Campclar, en Tarragona y allí ¿sabe que hay un barrio en el que los ciudadanos tienen que acudir a la oficina de Correos porque la empleada de Correos ya no va, porque ha sufrido un intento de violación? Esta es la realidad de muchos barrios de Cataluña.

Y hablamos de Campclar como hablamos de la Mariola en Lérida, como hablamos de Font de la Pólvora en Girona, como hablamos del Culubret en Figueres, como hablamos de Sant Josep Obrer en Reus, como hablamos de Sant Roc en Badalona, la Mina en Sant Adrià de Besòs, Ca n'Anglada en Terrassa, Salt, la Florida en Hospitalet, el Raval en Barcelona, Sant Cosme en el Prat de Llobregat. Y así podría seguir toda la réplica con uno y otro barrio. Y usted me dice que no hay que estigmatizar a los barrios; quizá lo que han de hacer ustedes es trabajar para que esos barrios vuelvan a recuperar la seguridad en las calles.

Y, mire, además de admitir –porque usted lo admite en privado, lo admite en RAC1, ¿verdad?– que la mayoría de los delincuentes son extranjeros, estaría bien que por una vez –por una vez– imitaran al Gobierno Vasco, que ha decidido, ¿verdad?, pues, que en las notas de prensa de la policía autonómica se aluda, por fin, al origen de los detenidos para no ocultar la verdad a los ciudadanos. Yo le animo a que ese ejercicio de transparencia también en la consejería.

Y respecto del plan Kanpai, el plan Kanpai debió llamarse plan Kanpai porque los delincuentes extranjeros campan a sus anchas por Cataluña. Esa es la realidad. Es un buen plan –es un buen plan. Ha servido para identificar a 20.750 personas con 41.745 antecedentes penales y detener a 412. Pero, mire, ¿sabe cuántos han sido expulsados? Esto es una noticia de anteayer, me parece, en Europa Press: han sido expulsados dieciséis, señora *consellera*. Pero si habría que expulsar a miles –habría

que expulsar a miles—, y estamos hablando de dieciséis expulsados. (*Alguns aplaudiments.*)

En fin, yo desde luego, desde luego... Por cierto, que se haya podido expulsar a esta gente es la prueba evidente de que cuando hay voluntad política se puede hacer, ¿eh?, se puede hacer. Pero, mire, de esos dieciséis, por cierto, diez procedentes del CIE, uno de prisión, tres por resolución judicial y dos detenidos *in situ* para efectuar expulsión en setenta y dos horas.

Yo..., esta semana se me ha ocurrido buscar en las estadísticas semanales de ejecución penal del Departament de Justicia y me aparecen 4.819 presos extranjeros en las cárceles catalanas, más de cuatro mil, y en 2023 —yo creo que ahora serán todavía más—, cuarenta mil detenidos extranjeros. Claro, frente a cuatro mil presos y cuarenta mil detenidos, hablamos de dieciséis expulsados. Hombre, yo desde luego..., eso es como tapar un agujero en la pared y dejar abiertas las ventanas y las puertas de la casa.

Mire, nosotros le vamos a proponer entre las medidas que trataremos en la moción, pues, que negocie usted con el Gobierno de España la ampliación del CIE, incluso la construcción de un nuevo centro de deportaciones. No puede haber miles de delincuentes extranjeros campando por las calles en Cataluña.

Y priorizar las inversiones. Ustedes dedican 48 millones a la inversión en cooperación al desarrollo. Ustedes dedican 46 millones a la publicidad institucional. Oiga, destínenlos a construir un centro de reclusión de delincuentes extranjeros. Yo le aseguro que esa es la mejor publicidad de un gobierno, que la gente pueda caminar tranquila por su barrio.

Y, mire, esta semana hemos presentado una campaña —ya me quedan diecisiete segundos— que se llama T-Deportación, de una manera simpática para tratar un problema y poner el foco en un problema serio que existe en Cataluña.

Nosotros queremos con esta T-Deportación poner de manifiesto que hay que expulsar, hay que enviar a su país de origen a todos aquellos que vienen a nuestro país a delinquir, a todos aquellos que vienen a vivir de las ayudas sociales y a todos

aquellos que vienen a imponernos una religión que atenta contra la libertad y los derechos de las mujeres.

Muchísimas gracias.

### **La vicepresidenta primera**

Per fer la rèplica, té la paraula ara l'honorable consellera Núria Parlon i Gil.

### **La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)**

Potser a vostè li agradaria que el pla Kanpai sigui que els delinqüents campin a les seves..., a la seva ampla..., i que tinguin mà lliure i barra lliure per continuar delinquant; potser li agradaria perquè així pot fer aquest discurs i vostè se sent còmode potser fent aquest discurs, no li agrada que hi hagi eficàcia policial i resolució policial, no? Perquè, si no, no s'entén.

És a dir, el pla Kanpai està funcionant d'una manera impecable en la lluita contra la multireincidència. Però no només això, no ens quedem aquí –no ens quedem aquí–; estem a dos dies de signar un conveni a Barcelona Mossos d'Esquadra amb la fiscalia, perquè la policia de Mossos d'Esquadra, com ja ha fet aquesta mateixa setmana la Guàrdia Urbana de Barcelona, treballi sota –sota– el comandament de la fiscalia per combatre millor encara la multireincidència i la millora en l'accés al sistema Siraj per ser més eficaços en combatre aquesta multireincidència. D'això vostè no en vol parlar. O dels quatre jutjats per anar més ràpids i que no caduquin les sentències. D'això tampoc no en vol parlar.

S'ha equivocat amb la dada de les expulsions: en un any s'han incrementat un quaranta-vuit per cent, i se n'han executat 265. El sistema funciona, però no funciona com vostè voldria. Perquè no és una T-Deportación; és una T-Difamación. Lo que vostè ha fet és una T-Difamació (*aplaudiments*), perquè està assenyalant la població immigrada, l'està ficant a tota en el mateix sac i estan generant conflictes de convivència i d'odi que no tenen res a veure amb la inseguretat ciutadana; tenen a veure amb una línia política que vostès han agafat, que tant que són creients com jo ho soc..., facin-s'ho mirar –facin-s'ho mirar. Perquè una cosa és la delinqüència i una altra cosa és entestar-se en assenyalar a tota la població immigrada que viu al nostre país, que ajuda i treballa en sectors en els quals molts de vostès potser no volen

treballar, i estan contribuint a millorar els nostres barris, les nostres ciutats, les nostres entitats, i tots en el mateix sac. És eficaç el sistema, no? O no és eficaç, el sistema, si els delinqüents als quals vostè feia referència i els evidenciava en relació amb que són immigrants estan en presó? És eficaç el sistema o no és eficaç? Volem que ho sigui més? Vinga! Però per què sempre la variable immigració en el centre? Per què? Preguntin s'ho això? Per què? Per què?

Les agressions sexuals, home, per favor!, però si no s'han posat moltes vegades en les manifestacions en les que hem sortit el Ple, independentment de les discrepàncies ideològiques que puguem tenir tots els que estem aquí, a condemnar-les. Si us plau, no utilitzin les dones per a això. No utilitzin les dones perquè tinguin por dels seus veïns, perquè són d'altres orígens o d'altres procedències. Posem-nos d'acord en combatre la delinqüència, posem-nos d'acord a fer els canvis legislatius que escaiguin i que siguin necessaris. Però això de deportació massiva, això de venir aquí al Ple a estigmatitzar les persones, els col·lectius, a què respon? A quina política real respon, més enllà dels *reels* i el teatre de la T-Deportació? T-Difamació! I això és molt lleig.

Vostè ha anomenat barris que no sé si ha trepitjat mai. Jo els he trepitjat gairebé tots. Està molt malament venir aquí a dir que allà no es pot viure. Hi ha associacions veïnals treballant de valent perquè aquells barris tirin endavant. Hi ha entitats socials, esplais, casals, múltiples activitats socials que es fan perquè la gent tingui oportunitats de vida. Per què hem d'enfrontar els nostres veïns?

Posem més policia? Hi estem d'acord, posem més policia, treballem amb més prevenció. Perfecte. Detenim aquells que són multireincidentes, aquells que roben, i a més a més siguem més eficaços: deportem-los, els que calgui; no a tothom –no a tothom. I no aprofitem cada debat que venim aquí per dir que no es fa re i que estem tots molt còmodes i que al Govern de Salvador Illa li encanta que violin les dones pel carrer i li encanta que hi hagi barris on no es pot anar. Això és difamació.

Mentrestant, nosaltres què farem? Millorar l'eficàcia policial, millorar la resolució, treballar de la mà de les policies locals. I sobretot, quelcom molt important que també es pot fer des de l'àmbit de la seguretat, que és generar esperança, lluitar contra la confrontació veïnal entre veïns i veïnes. I sobretot, no dir que els barris on viuen les persones més humils són *estercoleros multiculturales*.

## **La vicepresidenta primera**

Gràcies, consellera.

### **Interpel·lació al Govern sobre el sector esportiu**

300-00216/15

Passem tot seguit al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el sector esportiu, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Montse Ortiz i Martí.

#### **Montse Ortiz i Martí**

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera, conseller. Sempre hem defensat que la creació del Departament d'Esports és una bona notícia per tots els qui estimem l'esport i apostem que és un dels pilars fonamentals del nostre país. I només li vam demanar una cosa, que no es quedés en un titular de diari, sinó que fos un departament útil i transformador.

Porta més d'un any al càrrec i hem estat pacients però amatents. Hem vist com s'han estructurat i han actuat davant d'un sector que està tocat i que necessita suport. Hem vist com ens han fet anuncis i promeses de tot tipus, sense cap concreció ni resultat: des d'impulsar una recepta esportiva que encara no hem vist a millorar el registre de les entitats, que continua sent lent i ineficient, a presentar un pla de xoc d'equipaments esportius que sembla més un cafè per a tothom que una resposta real a les mancances dels equipaments esportius del nostre país, fins i tot a un compromís per impulsar les seleccions esportives catalanes, on malauradament han fet tot el contrari.

Fa uns mesos, des d'aquest mateix faristol, li vaig dir que com a jugador no solia fallar des de la línia de tres, però que per ser efectiu calia escalfar sota la cistella. I el que veiem avui és que no ha escalfat prou, i sobretot, que no ha estat encertat. En política, com a l'esport, cal efectivitat i encert, i creiem, conseller, que vostè necessita reconduir el joc; li cal estratègia, ambició, una visió clara d'on vol portar l'esport català i el mètode.

Per això avui li demanem una cosa molt simple: demani un temps mort. Un temps mort per redefinir les prioritats, per tornar a posar l'esport al centre i per escoltar a tot el sector. Un temps mort per planificar polítiques eficients que realment ajudin a fer

créixer la pràctica esportiva. Un temps mort, en definitiva, per aturar, analitzar i reconstruir.

I això és exactament el que volem fer avui des d'aquest faristol. No venim només a assenyalar el que no funciona, sinó que venim a construir. Perquè si alguna cosa ha demostrat Junts és que som l'alternativa solvent que Catalunya necessita, la que escolta el sector, la que detecta els problemes i formula propostes realistes i transformadores.

I el primer que requereix urgentment un canvi de rumb és l'impuls a les seleccions esportives catalanes. Fa més d'un any que va anunciar el seu suport per oficialitzar les seleccions catalanes, un compromís que fins i tot va pactar amb Esquerra Republicana, els seus socis d'investidura, però el més calent continua a l'aigüera.

El 24 de novembre de 2024, aquí mateix, va anunciar cent mil euros per crear l'oficina de les seleccions catalanes, un any després no hi ha oficina, no hi ha cap reconeixement oficial de les seleccions catalanes i, sobretot, no hi ha voluntat real de desplegar el compromís adquirit.

Li ho diré ras i curt: avui és notícia que juga a la selecció catalana o és notícia pel rival contra qui juga? I així, conseller, no s'impulsa les seleccions. Catalunya ha de poder competir oficialment a qualsevol competició internacional, com qualsevol altra nació del món, com ho fa Escòcia, com ho fa Alemanya o com ho fa Espanya. Cal tornar a visibilitzar la reivindicació que volem que sigui una realitat d'«una nació, una selecció».

Conseller, podrem comptar amb vostè? Veurem alguna selecció catalana participant en un europeu o mundial aquesta legislatura? Perquè fins ara hem vist exactament el contrari. Estan fent amb l'esport el que fan amb la resta del nostre país. El seu projecte de desnacionalitzar Catalunya també passa per abandonar les seleccions catalanes, i, en canvi, passa per fer d'altaveu i donar suport a tot l'esport espanyol.

Junts vam demanar la seva compareixença per explicar qui finança els partits de les seleccions espanyoles disputats a Catalunya; una compareixença que amb els seus socis ens van negar. Ens ho aclarirà avui, qui assumeix aquestes despeses? Només

li recordaré una cosa: vostè és el conseller d'Esports de Catalunya. Actuï i respongui com a tal.

Segon repte que necessita urgentment un impuls: el model esportiu català. Conseller, ens podria dir quin import per habitant i any dedica el departament a polítiques esportives? L'hi avanço: dediquem deu euros per habitant i any. Considera que és suficient? No cal que utilitzi el retrovisor; fa anys hi va haver retallades en un context completament diferent. Ara tenen recursos i, sobretot, la responsabilitat d'apostar per un sector que està patint i que ho necessita.

Tinguin el coratge de presentar pressupostos al Parlament de Catalunya. Debatem-los i votem-los. Va un any tard i el país no pot esperar més.

El model esportiu català està en crisi, un model d'èxit construït des de la base, sense ànim de lucre, amb el voluntariat i el compromís de la societat civil –clubs, associacions, consells esportius, universitats i federacions.

Li vam demanar que fos ambiciós, i ara li demanem un compromís clar: destinar com a mínim l'u per cent del pròxim pressupost de la Generalitat al sector esportiu català. Estic segura que com a persona vinculada a l'esport comparteix que cal incrementar els recursos, però cal fer-ho ja. Si no ho fa, si no garanteix el futur del model esportiu català, acabarà passant a la història no per ser el primer conseller d'Esports de Catalunya, sinó com el conseller de les bones paraules, les entregues de premis, però amb pocs resultats, com la resta del seu Govern.

Tots plegats perdrem una gran oportunitat. Apostin per l'esport català. El sector ho demana i cal actuar. Exerceixin de govern, presentin pressupostos i destinin l'u per cent al sector esportiu.

Quart. Cal abordar amb urgència els canvis legislatius. El sector esportiu ha evolucionat molt aquests últims anys i això exigeix actualitzacions normatives. Ho van anunciar des del primer moment, però qui dia passa, any empeny i aquí no ha passat res. Per una banda, cal reactivar i tramitar la nova llei de l'esport i de l'activitat física; per altra, cal impulsar la llei de refugis de muntanya.

Cinquè. Cal abordar l'excés de la burocràcia. El mes de febrer farà un any que van aprovar el pla de xoc per modernitzar i digitalitzar el registre. Sens dubte, mesures

necessàries, però insuficients. El registre segueix col·lapsat i ofegant el sector. Li vam manifestar que calia ser més ambiciós.

Defensem que aquestes mesures han d'anar acompanyades d'una simplificació administrativa, començant per aplicar la finestra única i també per impulsar de manera urgent canvis legislatius que permetin agilitzar la tramitació, com l'aplicació del silenci administratiu positiu.

Sisè. Facilitar l'accés i la pràctica esportiva a tothom. L'esport i l'activitat física estan declarats com a béns essencials per a la ciutadania, i les institucions hi tenim un paper clau.

Per això proposem i defensem que calen aplicar mesures fiscals clares per acostar l'esport a tothom. Deduir el quinze per cent del tram autonòmic de l'IRPF per a les despeses vinculades a la pràctica esportiva; impulsar ajuts directes i bonificacions a col·lectius vulnerables o persones que hagin de fer esport per prescripció mèdica; instar al Govern de Madrid que apliqui l'IVA reduït per a la pràctica de l'activitat física. Fer esport és un dret que hem de garantir. Sap tan bé com jo, conseller, que invertir en esport és invertir en salut. Ho faran?

I per acabar aquesta primera intervenció –i no menys important–, tenim un repte cabdal per endavant. Cal un impuls del català. Vivim en plena emergència lingüística, i cal afrontar-la de manera transversal. L'esport és, per la seva dimensió social, comunitària i educativa, un dels espais on es juga, literalment, el futur de la nostra llengua: a les pistes, als camps, als pavellons, als vestidors és on milers d'infants i joves fan comunitat, fan amistat i fan vida. És un espai d'integració i de cohesió social. I és, precisament, per això que té una força enorme per reforçar l'ús del català. Per això li preguntem conseller, té cap pla concret per impulsar el català en l'esport? N'ha parlat amb el conseller de Política Lingüística?

Junts defensem que la política esportiva del departament ha d'integrar el català com a eix central i estratègic. Cal garantir-lo a les competicions, als esdeveniments, als canals de comunicació i als programes de suport a clubs i federacions. És una qüestió de país, però també és una qüestió de coherència. Si diem que volem un esport educatiu, comunitari i arrelat al territori, llavors també hem de voler que sigui un esport que transmeti els nostres valors i la nostra llengua.

Conseller, tenim feina. La política que el sector esportiu de Catalunya necessita ha de ser transformadora i tenir ambició nacional. És a dir, governar amb visió de país i amb mentalitat d'estat i això vol dir, conseller, apostar per les seleccions catalanes, garantir el futur del model esportiu català amb més recursos, aplicar mesures fiscals per a la pràctica esportiva i fer-ho sempre en català.

Perquè quan parlem d'ambició nacional en l'esport, parlem exactament d'això, de projectar Catalunya al món i de reforçar el que som com a país, també des de l'àmbit esportiu.

A la rèplica seguirem amb més propostes.

Moltes gràcies.

#### **La vicepresidenta primera**

Gràcies, diputada. Ara és el torn de resposta de l'honorable conseller d'Esports, el senyor Berni Álvarez Merino.

#### **El conseller d'Esports** (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, diputada Ortiz... Més aviat, més que un temps mort, jo crec que el partit necessita ritme; és lo que falta, una mica de ritme, ritme una mica de tot lo que estem fent ja. A mi ja m'agrada que hi hagi el debat sobre l'esport aquí, perquè és un bon senyal de que aquí es parli d'esport. Jo crec que aquest és el senyal més important de la interpel·lació d'avui.

I el que també penso és que a mi m'agradaria, igual que vostè m'ha fet aquestes propostes, que vegi el que hem fet des del departament aquest any, que vostè diu que no hem fet gaire cosa, i que vegi que hi ha moltes coses que van alineades, i que també les valori, perquè vegi si realment anem en la línia que creiem o no. Nosaltres –o almenys jo– les tinc molt clares i crec que estem actuant en la línia adequada.

L'i'n diré unes quantes, perquè vegi el que hem fet, perquè, a més, són moltes que estan relacionades amb coses que vostè ha dit. Primer, governança compartida. Vull dir, hi ha una part que està molt clara, que nosaltres hem volgut impulsar la Taula de l'Esport i de l'Activitat Física de Catalunya com una de les eines que ens pugui portar a aquesta nova llei de l'esport que abasti *tota* la capacitat esportiva del nostre teixit esportiu del nostre país. No només pensant en federacions i en consells esportius,

sinó tot el que avui representa també la relació amb el medi natural, amb la salut, etcètera, etcètera –la dimensió de l'esport és molt gran, i aquesta Taula, que està funcionant molt i molt bé, ja té cinc grups de treball –cinc grups de feina–, amb els que estan abordant ja, des de fa temps, aquestes problemàtiques, i ficant damunt de la taula tot el que pot ser susceptible d'una nova reglamentació, i, com li dic, feia molt de temps que no es feia en aquesta Taula, i nosaltres l'hem activat i ja..., començant a treure fruits del que pot ser de cara a encarar aquesta part de la llei de l'esport, que serà la futura llei de l'esport en aquest país.

Simplificació administrativa. Era un dels nostres eixos estratègics, i el registre, un dels nostres punts més importants a l'hora d'actuar. El pla de xoc l'hem fet, i jo li puc dir els números que tenim avui en dia sense haver arribat a l'any encara, des que vam fer el pla de xoc, dels números del registre, de com han millorat.

Juntes directives, per exemple. Veníem d'una època de més d'un any d'espera, estem ara en tres mesos; noves inscripcions –més d'un any d'espera–, tres mesos i mig–; absorcions i fusions –més d'un any i mig d'espera–, estem en termini, és a dir, en menys de tres mesos; adscripcions, estem en termini; cancel·lacions –veníem de dos anys i tres mesos d'espera quan nosaltres vam entrar–, ara mateix estem en termini, i les modificacions estatutàries també han millorat, tot i que és la part que més difícil és. És a dir, totes les dades que ens donen són bones, i encara no hem arribat ni tan sols a l'any i tres mesos que estem..., com a nova conselleria.

El pla de xoc i les infraestructures. És que a mi em fa gràcia, perquè el pla de xoc... Crec que la setmana passada va fer una pregunta parlamentària. Ho van dir molt clarament: nosaltres hem fet una diagnosi que feia molt de temps que no es feia.

Fiquem damunt de la taula 120 milions d'euros, més la part de cofinançament dels ajuntaments i, a més, la possibilitat d'anar acompanyats d'altres subvencions que ja es fan. Vam explicar el tema del PUOSC, amb què hi ha 80 milions d'euros destinats a millora d'instal·lacions esportives, amb una part de cofinançament.

Estem ficant 300 milions d'euros damunt de la taula. Això feia molt de temps que no passava. I jo vaig pels ajuntaments; hem fet un recorregut territorial per explicar a la gent com es faria, perquè ho hem fet d'una manera també molt simplificada administrativament, i tothom, inclús els seus alcaldes, estan encantadíssims amb

aquesta mesura –encantadíssims. L'últim ajuntament, a més, que he anat, que és seu, que està molt content amb aquest tema, perquè tindrà molts diners damunt de la taula per poder actualitzar unes instal·lacions més que obsoletes. És a dir que crec que és una bona mesura, però bé, ho deixo aquí damunt.

Subvencions –quart punt. Nosaltres, sense tenir pressupostos, tot el teixit esportiu català ha millorat amb les subvencions, tot. Que ens hagués agradat més? Segurament. Que tenim intenció de seguir pujant? Evidentment.

Federacions, un set per cent; consells esportius, un vint-i-cinc per cent, subvencions d'impacte, un vint-i-cinc per cent; esport val escolar, vint-i-cinc per cent; UFEC, dinou per cent. És a dir que han millorat sense pressupostos, com li deia, una bona quantitat de diners per poder fer polítiques esportives.

Esport femení. Que vostè no n'ha parlat, però jo en vull parlar. Evidentment veníem d'una bona feina de la legislatura anterior, i aquí, amb el pla d'impuls de l'esport femení 2024-2030, fiquem damunt de la taula 23 milions d'euros perquè les polítiques siguin efectives.

En dos moments crítics, com és l'abandonament femení a l'edat prèvia a la universitària, en què les noies acostumen a deixar l'esport, i també amb la presència en els òrgans de govern, juntes directives, federacions esportives, en què, per desgràcia, moltes de les dones no hi tenen cabuda o no poden –no poden– per les seves circumstàncies, i aquí estem intentant, dintre de molt poc temps, de fer mesures realment efectives perquè això pugui arribar a passar.

El tema de la salut i la prescripció esportiva. Vull dir, la nostra aposta és total. Vull dir, quan vam arribar..., moltes coses engegades, molts actes a nivell municipal. El que fem és crear una plaça de coordinació per tota Catalunya; deu places de professionals de l'esport i l'activitat física, que són els que determinaran quins treballs s'estan fent arreu del territori; coordinar-los; parlar amb Salut.

Tot això, evidentment, té un procés de temps, però anem bastant més ràpid del que fins i tot jo pensava, per intentar vehicular que *totes* aquestes accions siguin coordinades. Les que ja es fan a nivell municipal, moltes vegades, d'acció envers la salut i puguin anar derivant cap al sistema de salut per intentar que els metges tinguin

inclús l'historial mèdic, la capacitat de veure l'historial mèdic, si hi ha hagut prescripció esportiva o no i quin tipus de prescripció esportiva podria haver com a recanvi d'una prescripció convencional de pastilles, perquè reconeixem dos moments també crítics: un és l'allargament de la vida, que la gent és més gran, i aquí no volem que la gent allargui la vida simplement, sinó que l'allargui amb qualitat, no a través de pastilles sinó a través d'activitat física; i la part infància-adolescència, hàbits saludables, alimentació, nutrició. Tot això ja ho estem fent amb aquestes deu persones, i també li dic, està tothom molt content amb aquest tema, i la cosa està funcionant molt bé i això ho hem fet amb molt poc temps, com li deia abans.

També li vull dir, protecció infància-adolescència. Aquí vostè tampoc ens ha anomenat la feina que estem fent. Nosaltres estem treballant amb el discurs d'odi. Molt aviat ho farem amb la *liga*, que és un canal de difusió, el futbol –ja ho sabem tots–..., que és un canal de difusió molt gran, pel tema d'intentar que el discurs d'odi als estadis, a tots, no als de primera i segona divisió sinó a tots els estadis, perquè ja sabem tot el que passa els dissabtes al matí, a les nou, a vegades, als camps de futbol, sigui erradicat, amb monitoratge, amb polítiques de seguiment, etcètera, etcètera.

Respecte a la llengua i lo que vostè em diu del català. Nosaltres, evidentment, hem potenciat perquè a través de les subvencions que donem, per exemple UFEC, un dels programes que més hem incidit nosaltres és el tema del català al teixit esportiu, i ho treballem via federacions, perquè hi sigui present, evidentment, en totes les comunicacions que faci, i també perquè sigui una de les premisses importants a l'hora també de fer programes conjuntament, però no només això; nosaltres, amb Política Lingüística, com vostè ha dit, estem treballant de la mà. Ja ens hem reunit diverses vegades dintre del pla nacional de la llengua, perquè el català estigui present sempre en el dia a dia dels nostres esportistes.

És més, i nosaltres hem cregut en les retransmissions esportives..., –i em fa gràcia que em digui això–, perquè retransmissions individuals, com pot ser el campionat d'Espanya que es va fer a Tarragona d'atletisme, que no entraven a la televisió pública catalana, ho vam forçar per intentar entrar; ho vam negociar i ho vam aconseguir; a la copa del món de piragüisme a la Seu d'Urgell, igual, i els drets de televisió del bàsquet ACB dels diumenges al matí, que ara estan tenint un seguiment, entre la

plataforma 3Cat i TV3, de quasi 300.000 espectadors, en què es veu bàsquet en català després de deu anys, això ho ha fet la conselleria d'Esports –ja li ben asseguro–, amb molts problemes i amb molta molta feina al darrere, però ho hem aconseguit i estem realment contents dels èxits que estan tenint.

També no ha parlat de l'esport adaptat, però crec que és un tema important que nosaltres estem advocant. Vull dir que nosaltres ho tenim damunt de la taula i que tenim moltes ganes de tirar endavant un nou pla estratègic de l'esport per a persones amb discapacitat i estem treballant amb les entitats perquè això sigui una realitat al més aviat possible, i creiem que tenim molta molta capacitat d'incidència aquí, perquè l'esport per a tothom –que és el que volem, segurament, vostè i jo– sigui una realitat al més aviat possible, però això també passa molt per l'actualització d'instal·lacions que parlàvem abans, que molts dels ajuntaments de què abans en parlava, un dels problemes més greus que hem detectat amb la diagnosi és el tema de l'accessibilitat de les instal·lacions esportives.

Tema seleccions catalanes. Jo ho torno a repetir. Nosaltres tenim un acord d'investidura amb Esquerra Republicana. Hem estat treballant en un bon document que ells ja tenen. Crec que és un bon document, perquè l'objectiu és el mateix que sempre he dit des del principi: tenir les millors seleccions catalanes possibles, les que poden competir internacionalment per acompanyar-les –les que no poden o les que no volen– en el seu màxim nivell també.

Però no oblidem una cosa. A l'esportista català, que també té imatge de marca de país, ha d'estar ben acompanyat i és la nostra principal raó de ser. No pot ser que tinguem centres de tecnificació, com ens hem trobat, en què els nostres esportistes catalans que competeixen als Jocs Olímpics, a campionats del món, europeus, no tinguin serveis mínims com psicologia esportiva, nutrició o fisioteràpia; només CAR de Sant Cugat, Blume, però els altres no, i això ha de canviar. Nosaltres estem fent, de cara a final d'any, un *restyling* de l'ARC 360, perquè això ha de ser obligatori. No pot ser que vagin sota el segell d'altres comunitats perquè allà tenen premis econòmics per guanyar medalles i aquí no, i això ha de canviar i ho canviarem, i aviat, més aviat a bé.

I no pot ser que l'acompanyament a la retirada sigui tan trist com algú que ha sigut marca de país el deixem tirat quan acaba de competir. Hi ha d'haver un acompanyament de serveis, d'aquests serveis mateixos que li deia abans i un acompanyament a la seva reinserció laboral.

I estem parlant amb el departament, tant d'Interior com d'Empresa, per intentar vehicular possibilitats de que la gent tingui una reinserció laboral bona quan ha estat donant la marca de país i això també és internacionalitat al nostre esport. És a dir, no ens equivoquem. I fins que això no hi sigui, no ho tindrem totalment.

Gràcies.

### **La vicepresidenta primera**

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Montse Ortiz i Martí.

### **Montse Ortiz i Martí**

Gràcies, vicepresidenta. M'ha agradat molt que parli del ritme, perquè, com a mínim, han reconegut que les coses no van prou ràpides com segurament vostès esperaven.

D'altra banda, quant a les seleccions, no en tinc cap dubte que segurament vostè li dona un cert reconeixement i un cert recolzament, però no n'hem sentit a parlar en cap moment de l'oficialitat, i el que nosaltres reclamem és que siguin seleccions catalanes esportives reconegudes de manera oficial, no d'una manera superficial, com vostès sempre ens han demanat.

I quant a l'esport adaptat, li agraeixo que ens hagi tret el tema perquè ja que vostè ens ha fet un petit incís, ens agradaria saber si vostès estan per impulsar la figura de l'auxiliar en l'esport adaptat.

D'altra banda, tampoc ens ha respost què en pensen sobre les mesures fiscals. A Catalunya sempre havíem sigut capdavaners en aquest tipus de mesures, però en canvi, fins i tot ara, amb això anem tard. Ens agradaria saber si realment vostès aposten per aplicar totes aquestes mesures fiscals en la pràctica esportiva.

I quant a l'esport femení, dir-li que nosaltres pel que apostem és que és evident que s'ha de garantir l'accés a la pràctica esportiva en igualtat de condicions, però també cal garantir que les dones tinguin més presència a les estructures de gestió i a tots

els espais on es prenen decisions. Per això el que demanem també és que s'impulsin aquestes mesures concretes i efectives, que segurament hi estarem tots d'acord.

Una altra estratègia que nosaltres considerem que és molt important és els esports de motor. Catalunya ha estat històricament bressol d'aquestes competicions, i tenim grans esportistes. Però avui tenim un dèficit d'infraestructures i un relleu esportiu en risc. En són exemples el circuit de Bellpuig o el circuit de motor d'Osona, que vostè mateix va visitar amb la companya i diputada Anna Erra fa una setmana. I ens preocupa perquè hi ha esportistes al nostre país que no poden entrenar a Catalunya per manca d'equipaments. Per això el que li volem proposar és una planificació específica pel món a motor i un mapa d'instal·lacions que garanteixi la pràctica del relleu esportiu.

I, davant d'aquest dèficit, la pregunta és inevitable, i vostè n'ha parlat molt i en fan bandera, però on queda el seu pla de xoc d'equipaments davant d'aquests problemes? Diferents clubs de natació es fan la mateixa pregunta perquè aquest any ja han tancat fins a cinc piscines. Tenen alguna alternativa? Constatem que el seu pla de xoc és tornar al clàssic d'un cafè per a tothom, sense solucions reals i sense cap planificació de futur al darrere.

Com afronten la Catalunya dels 8 milions sense planificar ni una sola infraestructura nova fins al 2029? Compartim que el país necessita rehabilitar equipaments, però també necessita més instal·lacions, les actuals estan col·lapsades i això impedeix que l'esport creixi. Per això proposem que revisi el plantejament estratègic i la diagnosi, que els recursos es destinin allà on realment són necessaris, garantint l'equilibri territorial, i que inclogui la construcció de nous equipaments.

Però hi ha un altre problema, el seu pla de xoc ha deixat fora una part essencial del sistema esportiu: federacions, entitats sense ànim de lucre, consells esportius i fins i tot universitats públiques, titulars d'instal·lacions esportives públiques, no han estat incloses ni en la diagnosi ni en els accessos als ajuts. Conseller, considera que hi ha instal·lacions esportives de primera i de segona? Per això proposem que ampliïn aquest pla de xoc i que inclogui tots els equipaments esportius d'aquest país.

Conseller, i acabo. Després d'escoltar-lo i de veure què han fet aquest any llarg de mandat, li pregunto: creu sincerament que ha fet prou pel sector esportiu del nostre

país? Creu que està complint les expectatives? El sector pateix problemes estructurals que necessiten temps –amb això comparteixo la seva opinió– però això no implica que ens venguin fum. Posen pedaços en lloc d'abordar els reptes i ens omplen de promeses que no poden complir. Ha passat més d'un any i estem on érem, sense infraestructures noves, sense recursos suficients, sense una estratègia de país, sense fer cap pas per impulsar l'oficialitat de les seleccions catalanes.

Per això li hem demanat un temps mort i per això aportem propostes per abordar alguns dels reptes que té el món esportiu i que traslladarem en forma de moció. Destinar l'u per cent dels pròxims pressupostos al sector esportiu, aplicar mesures fiscals per facilitar la pràctica esportiva, garantir una planificació estratègica i a llarg termini que inclogui tots els equipaments del país, impulsar la presència de la dona als espais de decisió, integrar el català en totes les polítiques esportives i impulsar l'oficialitat de les seleccions catalanes.

Per nosaltres, els de Junts, això és construir, això és fer política útil i això és defensar els interessos dels catalans, perquè l'esport català no necessita ni titulars ni pedaços, necessita compromís i lideratge, i necessita un departament que jugui a favor de Catalunya, i si vostè ho fa ens hi trobarà, amb exigència, això sí, però també amb la mà estesa, amb rigor i amb determinació, perquè el país ho necessita i el sector ho reclama.

Moltes gràcies.

### **La vicepresidenta primera**

Gràcies, diputada. Ara, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable conseller Berni Álvarez Merino.

### **El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)**

Gràcies, vicepresidenta. Bé, jo quan li deia «ritme», ho dic perquè anem amb bon ritme, i encara en necessitem una mica més, és evident. Jo l'únic que dic és també, en aquest sentit, valorem el que hem fet i pensem si abans s'havia fet això, s'havia arribat a fer alguna vegada en un any i tres mesos el que nosaltres hem fet, simplement ho deixo aquí. Pensi lo que s'ha fet abans i a partir d'allà en parlarem.

Temes que m'ha tret. El tema infraestructures: el noranta per cent de les instal·lacions esportives de Catalunya són municipals. Les federacions també utilitzen, i els clubs, les instal·lacions esportives municipals, evidentment. Més endavant podem arribar a pensar..., però ara mateix el problema és aquest, i quan vostè passeja per una instal·lació esportiva o està al dia a dia, com jo m'he passat i has de ficar *cubos* perquè et cauen goteres, hi han sostres d'uralita que per llei han de marxar, hi han llocs on no es pot accedir amb una cadira de rodes, parlar d'instal·lacions noves abans..., en podem parlar, però abans de fer tot això bé, em sembla una mica perillós.

Després, ja ho hem dit nosaltres i ho estem fent: on territorialment faci falta actuar o sigui necessària una instal·lació nova, plantegi'ns-la, i quins actors hi participem? A Sant Hipòlit, que governeu vosaltres, nosaltres vam anar allà i no hi havia diners per fer res i hem tirat la instal·lació a baix perquè era necessari. I estem parlant d'intentar fer un pavelló nou entre tots els actors que hi puguin participar. Bé, parlem-ne, però hi insisteixo, el noranta per cent són municipals i no estan en bon estat. I a més a més, hi participen els actors privats, les federacions i clubs, per tant, jo crec que la línia és aquesta, ara lo que hem d'intentar amb 300 milions... –ho repeteixo, amb 300 milions, que això feia temps que no passava–, ara hem d'intentar, a la llarga, actuar de manera també quirúrgica, on territorialment faci falta i tothom hi estigui d'acord..., intentar actuar per obtenir alguna instal·lació nova. Evidentment, això pot passar.

Amb el tema de les mesures fiscals, nosaltres hi estem d'acord, el que volem és fer-ho bé i de manera gradual. No el que pot passar o el que està passant a València o La Rioja: faig un bo esportiu, tens 200 euros per gastar-se'ls en qualsevol tema esportiu, és igual que guanyis 200.000 euros o que guanyis mil euros. Això tampoc és just. Si volem que la pràctica esportiva sigui per a tothom, s'haurà de fer de manera gradual. La consellera Romero té una proposta del Departament d'Esports, té una proposta que, a més, va molt lligada amb el tema de la prescripció esportiva. Si nosaltres volem prescriure activitat física, ajudem a la gent que li diguin «hauràs d'anar a nedar a la piscina», home, doncs intentem ajudar-la a que vagi a nedar a la piscina, que igual no se la pot pagar. D'acord?

A partir d'aquí, nosaltres el que volem a nivell de seleccions, ja ho he dit mil vegades, és acompanyar les seleccions fins que elles vulguin, les federacions són les que tenen

la potestat per intentar arribar on elles vulguin. Ja han competit internacionalment en campionats europeus durant el nostre mandat: la corfbol va participar en l'europeu i la vam ajudar molt en un mundial, la vam ajudar molt, el van organitzar a Catalunya a més, eh?

I després jo li fico l'exemple del partit d'avui de Palestina. Aquí hi va haver una inquietud per part de molta gent, d'Esquerra Republicana i nosaltres, per exemple, ens van venir, i van venir i vam estar treballant molt sobre aquest tema, moltes associacions i molts partits polítics van venir a nosaltres amb «feu-ho, feu-ho, ajudeu, ajudeu», a nosaltres se'ns demana ajuda... De vostès ningú m'ha trucat tampoc per fer aquest partit, i hi haurà trenta mil persones. La màxima visibilitat que ha tingut la selecció catalana en els últims anys ha sigut quatre o cinc mil espectadors, no trenta mil. És a dir, que aquí hem sumat molta gent i treballat molt i deixat molts recursos molta gent perquè això passi. I en aquesta gent vosaltres no..., vostès no hi eren.

És a dir, que si... Jo l'hi torno a insistir, l'esportista català ha de ser el millor tractat i hi han temes que estan molt per damunt del..., que és el dia a dia d'aquests esportistes, de moltes altres coses. Però a nosaltres sempre ens trobaran allà per acompanyar l'esportista català on vulgui anar, i les federacions on vulguin anar.

Després vostè també em parla molt del tema del motor. Nosaltres estem..., evidentment hi ha un problema que ve..., històric aquí, eh?, i nosaltres estem treballant perquè, per exemple, al Circuit de Catalunya, el Departament d'Esports no hi participa, ho porta la Fira, i nosaltres estem incidint perquè la Federació Catalana d'Automobilisme pugui tenir un cap de setmana per entrenar a l'any amb els esportistes catalans. Això no passava, i estem realment alineats perquè això passi i per fer activitats de motor també als circuits de Catalunya, evidentment, i sempre que puguem i actuar i actuar, actuarem com a qualsevol altra federació. I és una federació que ha entrat al CAR, per exemple, amb el kàrting, que hi ha una noia que l'altre dia vam veure, cosa que abans tampoc passava als esports de motor, i nosaltres hem sigut els primers proactius perquè això passi.

I li dic, a nivell finançament evidentment necessitem..., *ojalá*, m'agradaria arribar a u per cent, *ojalá*, clar que sí, però també li dic, quan pitjor ha estat l'esport català, els anys 2011-12, es va retallar fins als 50 milions, ara estem en 120, era l'època en què

Convergència governava i no es va revertir aquesta situació fins als últims dos-tres anys, que s'ha pujat amb els governs d'esquerra fins al 80 o 90, es va fer un saltet de 30 milions, important, però tots els anys abans també es podia haver fet, i es va quedar allà entre els 50, 55, 60 milions d'euros. És a dir, aquest impuls se li podia haver donat; podia ser l'any de les retallades? D'acord, d'acord, però a partir d'allà els següents cinc o sis anys per què no es va fer? Per què no es va fer? Ara ho hem de fer nosaltres. Hem pujat un trenta per cent el pressupost sense tenir pressupost, i l'hem pujat un trenta per cent al departament, i la intenció és pujar-lo encara més. És a dir, que, com vostè bé ha dit, si tots hi sumem, l'esport català hi guanyarà.

Gràcies.

### **La vicepresidenta primera**

Gràcies, conseller Álvarez.

### **Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat**

300-00217/15

Tot seguit passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat presentada també pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula, per temps de deu minuts, el diputat Salvador Vergés i Tejero.

### **Salvador Vergés i Tejero**

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, en aquesta interpel·lació m'acabaré centrant, ja ho avanço, en el perllongament de la C-32, però abans voldria fer una mica un repàs al que és l'estat de la mobilitat general del nostre país, perquè jo crec que podem dir que estem, a Catalunya, col·lapsats per terra, mar i aire.

Si mirem la qüestió de regionals i rodalies, que és un àmbit en el qual, malauradament, no caldria ni donar cap dada, tothom té clar que és un desastre, però en tot cas, en donaré algunes. Vam saber que en el primer semestre de 2025 s'havien acumulat més de 1.500 hores de retard. Però és que ara hem sabut que en aquest mes de setembre, si mirem la taxa d'impuntualitat, que vol dir els trens que arriben amb un retard superior als tres minuts –ja no ens fixem en els de menys de tres minuts, però superior a tres minuts– resulta que a Madrid és del vint-i-nou per cent i a Catalunya

és del cinquanta-dos per cent, consellera. Això vol dir que a Catalunya més de la meitat dels trens de rodalies arriben amb més de tres minuts de retard. Això és absolutament inadmissible. I si ens fixem en aquests trens que arriben amb retard, veurem que a Catalunya la mitjana és de vint-i-un minuts, mentre que a Madrid és de la meitat, d'onze minuts. Això, evidentment, és conseqüència directa de la diferència d'inversió que hi ha en infraestructura ferroviària a Madrid i a Catalunya.

A l'alta velocitat, permeti'm que em quedi només amb la piulada que va fer el seu secretari general, Manel Nadal, fa pocs dies, denunciant que no es troben bitllets –i això afecta uns quants diputats d'aquesta cambra– d'alta velocitat per anar de Girona a Barcelona, i ell exigia a Madrid, a Adif i Renfe, que n'han de posar, com si no fos el mateix el PSOE d'aquí amb el PSOE d'allà. Una qüestió absolutament surrealista.

En mobilitat viària, si ens fixem només, amb el temps que tenim, en la prioritat en mobilitat viària de cada vegueria... Jo li agrairé si pot prendre nota i em diu quin és el minut i resultat, quin és l'estat actual de cada una d'aquestes, diguem-ne, mancances que jo li detallaré, no? A la vegueria de Girona, per exemple, doncs, evidentment, el desdoblament de la nacional 2 entre Tordera i Vidreres. Nosaltres, Junts per Catalunya, l'altre dia, el divendres, vam fer una roda de premsa allà al territori, a peu de carretera, per exigir-ho a Madrid; vostès, ja em dirà, a veure què estan fent en aquest sentit. El senador Joan Bagué, de Junts per Catalunya al Senat, va entrar una pregunta demanant com estava el desdoblament de la nacional 2 en aquest tram. I vostè sap què li van respondre? Li llegeixo literalment, li van dir: «El acondicionamiento de la nacional 2 entre Tordera y Maçanet de la Selva se puso en servicio en julio de 2023.» ¡Olé! O sigui, no deuen saber ni on som. El ministeri no deu saber ni on és Vidreres, perquè ells ja donen l'obra aquesta per més que resolta.

A la vegueria de Comarques Centrals, el desdoblament entre Abrera i Manresa de la C-55, a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, la mítica nacional 260, eh? Espanya va comprometre 260 milions d'euros; n'han invertit zero, exactament. Una carretera que concentra sis dels deu punts negres d'accidentalitat a Catalunya, i una carretera, tota una *carretera del Estado español* que resulta –i vostè ho deu conèixer– que al coll de Perves, entre la Pobla de Segur i el Pont de Suert, hi ha un túnel en el qual, no ara circumstancialment, sinó sempre, cal passar-hi amb un semàfor que dona pas

alternatiu perquè a dintre del túnel no s'hi creuin dos cotxes de costat. Aquesta és la mobilitat que tenim a Catalunya per part de l'Estat espanyol.

A terres de Lleida, doncs, el desdoblament entre Juneda i Lleida de la nacional 240, que fa anys que està parat i que és absolutament imprescindible per poder resoldre la connexió amb el polígon industrial de Torreblanca.

A les Terres de l'Ebre, ho hem vist constantment els darrers mesos, accidents de camions que provoquen talls d'hores i hores i hores que són absolutament inacceptables i que es resolen posant un carril més, el tercer carril a l'AP-7 a Terres de l'Ebre i mantenint bé la carretera i que no sigui l'autopista dels forats. A la vegueria del Camp de Tarragona, doncs, també hi destaquem la connexió de l'A-27 amb l'AP-2, que fa dècades que s'està reclamant. A la vegueria del Penedès, els accessos a l'AP-7, que jo mateix li vaig fer una interpel·lació fa uns mesos i li vam detallar quins accessos han de ser. Voldríem també que ens digués com està aquesta qüestió, no? A Barcelona –Barcelona, àrea metropolitana, Vallesos–, no sabríem... –sincerament, eh?–, no sé ni quin punt escollir, perquè és la perfecta definició d'un caos de mobilitat viària total, no?

Però no només tot això: el col·lapse als accessos del port de Barcelona, el col·lapse a l'aeroport de Barcelona. I fixi's que són tot –el que li estic dient són tot– infraestructures, eh?: AP-7, AP-2, estem parlant de regionals, de rodalies, d'alta velocitat, parlem també dels ports, dels aeroports, de les mal anomenades carreteres nacionals, etcètera, etcètera..., és tot infraestructura de l'Estat espanyol. I és per això que nosaltres el que reclamem és un traspàs, un traspàs de titularitat de gestió i amb els recursos per poder-ho mantenir i per poder fer la gestió del dia a dia. I vostès, què reclamen? Vostès, exactament –i l'hi demano de veritat, no és pregunta capciosa– per què no estan d'acord amb el traspàs? Per què no reclamen el traspàs d'aquestes infraestructures?

Al final, nosaltres volem el traspàs per fer política d'infraestructures, perquè el que necessitem és equilibrar, cohesionar, fer progressar el país. És que, escolti, no cal ni ser independentista per reclamar el traspàs, eh?, és una qüestió simplement de gestionar-ho des del territori. I les infraestructures de transport i mobilitat són les venes de l'economia. Per tant, si Espanya, com està fent, ens mata aquestes

infraestructures, el que ens està matant és el progrés econòmic del nostre país. Per tant, al final..., si els vol alertar vostè mateixa, que els coneix bé, digui'ls-hi que si ens van matant l'economia d'un país emprenedor, eh?, i de progrés econòmic, com ha set històricament el nostre, al final no els hi quedarà res per espoliar. Per tant, d'alguna manera es tiren pedres al teulat.

I ara sí que em voldria centrar ja en fer un focus en el corredor del Maresme i Selva Marítima, on hi tenim l'R1 i l'RG1, que nosaltres apostem perquè es pugui traslladar a l'interior –ja hem entrat, en aquest sentit, una compareixença de l'Observatori Georisc, del Col·legi de Geòlegs a la Comissió de Territori i Habitatge–, la pacificació de la nacional 2, la permeabilitat de la C-32 i el projecte estrella, que és clarament la perllongació de la C-32 des de Tordera fins a Lloret, que és una reivindicació històrica. En aquest moment arriba a la urbanització de Sant Daniel, de Tordera, i falten uns sis quilòmetres i escaig perquè acabi d'arribar fins a Lloret. Tordera, Blanes, Lloret: cent mil habitants, que en temporada estiuenca s'arriben a quadruplicar. Tots tres ajuntaments –tots tres– reclamen aquest allargament de la C-32. És l'únic tram de costa amb ciutats, de tota la costa catalana, que no té una via ràpida. Lloret és l'únic municipi de més de quaranta mil habitants que no hi pots accedir per una via d'alta capacitat. Per tant, no té resolt el seu accés cap a Barcelona, cap a l'aeroport de Girona. Nosaltres, hipòcritament, els hi estem dient que ells han d'anar evolucionant cap a un model turístic de valor afegit. Ells ho estan fent –a mi em consta, jo m'hi reuneixo sovint amb el sector– i, en canvi, nosaltres, per contra, no els acompanyem amb aquesta infraestructura, que és absolutament necessària. I, evidentment, la C-63, que és la que ara els hi permet accedir des de Vidreres, doncs no és opció, per la seva orografia, pels seus pendents, perquè és una carretera que sempre serà doncs perillosa i sinuosa, no?

El resultat quin és? Doncs que tenim un col·lapse, especialment a l'estiu, de la GI-600, de la GI-682, de la nacional 2 i de la C-63 a l'entorn d'aquests municipis. I això vol dir accidents, vol dir contaminació i vol dir «mermar» la seva economia. Que hem de millorar el transport públic? Evidentment, per exemple, el Brcat entre Blanes i Lloret, però això és insuficient. Que podríem ampliar la GI-682 entre Blanes i Lloret? No, és físicament inviable i, a més a més, tornem-hi, seria insuficient. El que cal és el perllongament, clarament, de la C-32 entre Blanes, Tordera i Lloret.

Va estar, aquest projecte, tirat endavant i aturat judicialment perquè l'estudi d'impacte ambiental no complia o s'havia d'adaptar a la nova llei de canvi climàtic, que, evidentment, doncs així ha de ser. Això es va fer, però resulta que el Govern, en aquest cas d'Esquerra Republicana, ho va desar en un calaix. Doncs no pot ser. Aquest projecte és el que nosaltres exigim que es reprengui. Perquè, a més a més, resulta que les expropiacions ja estan fetes i estan pagades. Per tant, no hi ha excusa.

En definitiva, consellera, no estar d'acord en el perllongament d'aquesta infraestructura, eh?, no estar d'acord en allargar la C-32 i fer-la arribar a Lloret és exactament el mateix que estar d'acord amb treure-la dels municipis per allà on passa. Oi que seria impensable eliminar-la doncs, no ho sé, de Mataró? Doncs és el mateix que no estar d'acord amb que arribi fins a Lloret.

Per tant, avui fa un any de la interpel·lació que li vaig fer jo mateix amb la variant d'Olot, amb la qual vam aconseguir exitosament que vostè es mullés a favor de la variant d'Olot; en aquest moment li demanem el mateix per aquesta altra infraestructura, pel perllongament de la C-32. Que vostè assoleixi el seu compromís aquí, en ferm, en aquest faristol del Parlament, avui i a la moció que debatrem d'aquí quinze dies en el proper Ple. El seu secretari general, Manel Nadal, ja ho va fer en l'acte del BTM a Lloret. Va dir que a final d'any publicaran un estudi amb dues alternatives, però va dir, literalment: «Però la del Govern serà la del perllongament de la C-32.» A més a més, es va mullar i va dir que aquest perllongament ha d'anar fins a l'est de Lloret per poder garantir la fluïdesa de la GI-682 que marxa cap a Tossa. Per tant, ell es va mullar. Avui li demanem que vostè, que amb declaracions en campanya va ser nítida, va ser clara i va apostar clarament per aquest perllongament de la C-32, però, en canvi, després ha set més tèbia, suposo que segrestada per Esquerra Republicana i sobretot pels Comuns, doncs avui, si us plau, ens digui si s'hi compromet.

Gràcies.

### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

**La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica** (Sílvia Paneque i Sureda)

Això continua a l'alçada del conseller Álvarez (*la consellera riu*) o del portaveu Vergés. (*La consellera abaixa els micròfons.*)

Bé; moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Començo per la primera part de la seva interpel·lació i després, doncs, em centraré en l'àmbit de la C-32.

Després de fer –li aniré donant resposta, eh?– tot aquest rosari per vegueries d'infraestructures, jo anava pensant dues coses. La primera... –després, efectivament, vostè ho ha dit, eh?, són tot infraestructures vinculades al Govern espanyol i, per tant, el ministeri del ministre Óscar Puente–, i pensava: «Bé, aviam si en algun moment reconeix alguna de les coses que hem fet des del departament.» Però no. I vostè, després de fer tot aquest rosari, ha acabat dient: «És que nosaltres volem fer política d'infraestructures.» I aquí sí que m'ha deixat..., perquè, els vint-i-dos anys que vostès van estar al front del Departament de Territori, vostès què van estar fent? (*Aplaudiments.*) És que és increïble. Senyor Vergés, jo puc entendre que vostès aportin vies de millora i..., però, és clar, dic que «volem fer polítiques d'infraestructures»... Doncs haver-les fet! I no ens trobaríem en la situació que ens trobem ara. Haver-les fet. Que, a part de demanar traspassos, també es poden demanar recursos, com hem fet, per anar millorant aquestes infraestructures, que ara l'hi detallaré.

I la segona qüestió que a mi em rondava pel cap quan vostè anava parlant..., no? S'ha de tenir... Vostès, que els coneixen bé, dir «quina incidència a Madrid...» No ho sé, vostès també la tenen. Però ara resulta que vostès han pres la decisió de votar en contra de qualsevol iniciativa que es tramiti al Congrés dels Diputats. Per tant, la pregunta que vostès també s'hauran de fer és: en aquestes millores i incidències que estan demanant que fem a Madrid, vostès quin paper hi tindran? Quan hi hagi una proposta que millori alguna d'aquestes infraestructures que vostè m'ha detallat, vostès què faran a Madrid? (*Veus de fons.*) Votar en bloc que no, a tot, independentment del fons de la qüestió? Per tant, jo si que els hi demanaria que vostès també reflexionin sobre el paper que vostès han de tenir, ja que... Jo això no l'hi diria si vostè no m'hagués plantejat fins a quatre, cinc o sis infraestructures vinculades a decisions que

es prenen també al Govern d'Espanya i, per tant, es tramiten en el Congrés dels Diputats.

Mobilitat ferroviària. No cal que ens compari amb Madrid. Efectivament, no tenim la mobilitat ferroviària, no tenim el sistema de rodalies i regionals que necessitem i que mereixem. Però si això ho hem dit des del primer dia! Sap quina és la diferència? Que aquest Govern ha seguit la línia del camí marcat per Esquerra Republicana i per la consellera Capella... Sí, tenim unes vies desastroses, tenim unes catenàries del segle passat –sí, si tot això és veritat, sí–, i davant d'això es poden fer dues coses: el que fa vostè –denunciar, denunciar, denunciar, fent veure que vostès no han governat aquest país– o dir: «Doncs escolti, això requereix unes inversions.» Doncs executem-les. I, sí, això requerirà un temps, sí; més del que voldria jo, sí, també. Però s'haurà de fer. Perquè li puc augurar una cosa sense temor a equivocar-me: si no fem aquestes inversions, sap què passarà d'aquí a quatre anys? Que encara estarem pitjor, que és el que ha passat. Per tant, els hi demano una mica de responsabilitat, amb els anys que vostès han governat també el país i també han tingut alguna cosa a veure amb aquestes infraestructures.

Em parlava del secretari Nadal –sectorial, eh?, no general –el secretari general és el senyor Terrades–, el secretari sectorial. Sí, és exigent, en públic i en privat, sí, de les dues maneres, sí. I és veritat, no tenim l'oferta que necessitem amb la connectivitat de Lleida a Barcelona amb alta velocitat, amb Avant, i de Girona a Barcelona, és així, i hi estem treballant per revertir-ho, sí, i per augmentar la capacitat, sí. Per tant, ja l'hi dic, és que, davant dels problemes que hi ha, es poden prendre dues actituds: o treballar, col·laborant institucionalment, per donar vies de solució, que seran més llargues de les que jo voldria –això també és veritat– o quedar-se amb la clama i amb la denúncia, que sembla que és el paper en el que vostès estan instal·lats en aquests moments.

Em parlava de la vegueria de Girona i em parlava de la nacional 2. Bé, i per què no parlem de la variant de les Preses i Olot? Perquè és un compromís de vostès de l'any 80 i escaig, eh?, i no han vist ni un quilòmetre d'asfalt. I, en canvi, en aquest any i mig nosaltres hem avançat, d'acord? I ja vam dir que aniríem a la licitació a finals d'aquest 2025, principis del 2026 com a molt tard.

Nacional 260. S'ha desencallat un encomanda de 260 milions d'euros a l'eix Pirinenc. Hem assumit i s'estan treballant els projectes de Perves i de Comiols. Per tant, estem avançant també en aquesta qüestió.

Terres de l'Ebre. Em parla de l'AP-7. Efectivament, falta un tercer carril, sí. Per què no parlem de la C-12 i del 2+1? És que, en fi, vostès poden de manera insistent assenyalar només una part, però jo crec que també convindria, en fi, veure la totalitat. Els accessos del port de Barcelona, també, els ferroviaris. També vostè sap que aquí hi ha un treball i que es va avançant. Per tant, en fi –ja he consumit la meitat del temps–, els hi demano una reflexió en aquest sentit. Han governat aquest país durant molts anys, han liderat el Departament d'Infraestructures, de Territori, d'Infraestructures durant molts anys, i tenen una incidència en la presa de decisions de les infraestructures d'àmbit, doncs, de gestió del ministeri, de Madrid, que vostè també m'ha dit. Per tant, li demano que, si és bo per denunciar, també sigui bo per col·laborar i per, quan sigui el moment, posar el seu vot favorable a avançar en aquestes qüestions.

I ara C-32. A veure, és que... –m'ha fet molta gràcia, eh?–: «Vaig aconseguir que vostè es mullés en favor de les variants...» No, o sigui, lo que hem fet des del departament és avançar –és avançar– en les variants de les Preses i Olot i avançar també amb la C-32. Vostè no ve aquí a fer que la consellera es mulli o es deixi de mullar. El departament ha agafat una direcció concreta, i és la que estem treballant. I la realitat és que des de l'any 80 i escaig no s'havia avançat amb les variants de les Preses i Olot i ara s'hi està avançant. Aquesta és la realitat.

Per tant, sobre la C-32, la part del sud potser la deixo per..., perquè hi ha els dos ramals, eh?, el del sud i el del nord. Vostè s'ha centrat en l'àmbit de la mobilitat de la Selva Marítima i el Maresme. I després faré un apunt també de la pacificació en l'àmbit del Maresme. És veritat que aquí hi ha àmbit de millora del transport públic, i això és així, però no és menys cert que els models ens mostren que es requereix una actuació viària estructural per eliminar congestions que són històriques. Per tant, estem sobre el perllongament de la C-32.

Hi ha alternatives possibles, efectivament. Presentarem –vostè ho deia, ho va anunciar el secretari Nadal– pròximament un estudi informatiu i d'impacte ambiental

per a la connexió entre el Maresme i la Selva. Sortirà abans de finalitzar aquest any 2025. Hem treballat amb els ajuntaments de Malgrat, Pineda, Palafróls, Tordera, Lloret i Blanes, que han demanat perllongar amb un 2+1 la C-32. I, de fet, a curt termini també estem treballant en la millora de l'enllaç de la C-32 amb la GI-600, amb els dos ramals directes, per eliminar les cues de cap de setmana i d'estiu que es produeixen i, efectivament, hi hem de donar solució. Per tant, més enllà dels anuncis que també hem fet de millora en el transport públic –i en concret, eh?, el Brcat entre Blanes i Lloret, que està en audiència pública i que licitem aquest 2026–, és veritat que es requereix aquest perllongament i, per tant, complirem amb allò que el secretari Nadal, doncs, va comunicar.

I respecte a la C-32 –perquè no és menor i també té a veure amb un conveni desencallat amb el Govern de l'Estat, 384 milions d'euros vinculats a millora de la connectivitat de la C-32–, en aquests moments hi ha diferents projectes iniciats. Primer, els enllaços entre Alella i Sant Pol de Mar, que se n'ha iniciat el desplegament d'estudis previs, entre els quals l'estudi informatiu d'Alella a Sant Pol, que s'ha completat en aquests moments la informació pública i també la institucional. Enllaços entre Alella i Llavaneres. I s'ha iniciat la redacció dels cinc projectes constructius dels nous enllaços.

De l'enllaç entre Canet i Sant Pol, en aquest moment estem treballant el consens territorial, però continuem com a proposta de futur.

El tram Calella - Pineda de Mar, estudi informatiu que sortirà a informació pública entre finals del 25, principis del 26. Aquí la veritat és que ho estem treballant intensament, perquè l'àmbit de la seguretat viària, doncs, hi té un paper i, per tant, aquí hi volem insistir.

I algunes altres actuacions associades importants, com la rotonda d'accés a la C-32 des d'Alella, connexions entre la nacional 2 i la C-32 al polígon Vall de Gata. Si estem treballant amb aquesta encomana la pacificació de la N-2 és evident..., amb carrils bici..., és evident que hem de desviar aquest trànsit cap a la C-32. Per tant, aquesta millora de connectivitat també hi és present. I desmantellament de les àrees de peatge de la C-32 nord, 5 milions d'euros i obres programades.

A més a més, tot l'àmbit de les pantalles i del mapa estratègic de soroll i, a més a més, tot l'àmbit de descarbonització, amb els antics peatges que, com saben, s'estan transformant en parcs solars.

L'hi he repassat molt ràpid, en la posterior intervenció potser li puc desplegar del ramal sud alguna millora més de la C-32, ja que és del seu interès i potser incidir més en l'àmbit de la pacificació de la N-2.

Moltes gràcies.

### **El president**

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

### **Salvador Vergés i Tejero**

Consellera, li costa molt molt molt d'assumir el greuge que suposa l'espoli fiscal espanyol i el dèficit històric d'inversions en mobilitat i en qualsevol dels àmbits del nostre país.

Miri, vostè parlava de «els últims vint-i-dos anys el que vostès podrien haver fet». Vostè ha de ser conscient que a Catalunya sempre hem hagut de treballar, sempre, amb les mans lligades i amb els peus lligats. I tot i així, amb les engrunes que ens ha tocat gestionar, fixi's que el conseller Rull en el seu moment, en aquest moment el nostre president del Parlament, fixi's com va deixar els Ferrocarrils de la Generalitat i la puntuació que li dona la gent, els ciutadans enfront del desastre i del drama que és el «servei», per dir-ho d'alguna manera, de rodalies que ens ve de l'Estat espanyol, de Renfe i d'Adif.

Miri, concretament el 2016 resulta que el Govern que va arribar, quan vam arribar, doncs, vam poder fer una rotonda, una. Aquesta va ser la infraestructura de l'any, una rotonda a Sant Celoni, perquè el seu tripartit havia devastat les finances de la Generalitat. Això són les polítiques que porta a terme el Partit Socialista.

I jo, mentre l'escoltava, pensava «li faré una proposta», si vol vostè una mica atrevida. Miri, jo li proposaria que siguem independents, a Catalunya siguem independents un any, un sol any i, a més a més, que governin vostès –no em fa res, governin vostès–, amb una sola condició, i és que han de pressupostar i executar tot el que ens deixa

d'espoliar l'Estat espanyol pel fet de ser independents. Vostès ho pressuposten, vostès ho executen.

Suposo que ja veu que la proposta meva té un truc, i el truc és que no li seria en absolut possible fer tornar la ciutadania a la dependència i a la submissió de l'Estat espanyol, perquè haurien pogut tastar el país que som, el país que ens mereixem, el país que tenim realment amb els recursos que generem nosaltres. I perquè no hi ha dret, no hi ha dret que es defensi més per part de la gent que aquell que obtens i que resulta que llavors te'l treuen. Per tant, plantegi-s'ho, és una proposta que la posem sobre la taula.

Vostè em parlava del nostre vot a Madrid. No es preocupi, o sigui, el nostre vot a Madrid sempre serà favorable a Catalunya, sempre serà favorable als nostres ciutadans. I com li hem dit en repetides ocasions, se'l trobaran a partir d'ara a la pantalla del Congrés.

I l'estratègia ferroviària de Catalunya 2025 que ens ha presentat aquesta setmana o..., l'anterior, eh?, la setmana passada, d'acord que és una bona eina. Nosaltres, i també vostès, la vam reclamar en l'últim debat monogràfic. Fa una bona diagnosi, una bona diagnosi; me l'he llegit i posa els pèls de punta. Suposo que estarà d'acord almenys que la diagnosi, doncs, realment és per quedar esparverat.

Però, en canvi, té mancances, eh?, i té mancances en el sentit que no contempla, per exemple, el tercer túnel ferroviari a Barcelona, que és el que ens ha de permetre desfer, doncs, el tap que tenim. No contempla les mercaderies, quan és evident que, malauradament, a Catalunya als trens comparteixen mercaderies i viatgers, doncs, les mateixes línies. I no contempla, ni molt menys, el desdoblament del Corredor Mediterrani. Tenir un corredor mediterrani que no sigui una estafa d'un tercer fil, sinó que sigui una via independent.

I en aquest sentit, també li vull recordar les declaracions d'en Joan Amorós, del lobby Ferrmed, fa quatre dies denunciant que milers de milions del Corredor Mediterrani que havien d'anar destinats a Catalunya en realitat s'han dedicat a connectar Madrid. Aquesta és la realitat que tenim del PSOE que vostè té aquí a Catalunya i del PSOE que vostès són a Madrid.

I en aquesta estratègia ferroviària, vostè va sortir en roda de premsa i va dir tota orgullosa que havíem d'estar preparats i que això ens permetria estar preparats per a la Catalunya dels 10 milions. Doncs, miri, nosaltres no li comprem aquesta alegria per la Catalunya dels 10 milions. El país s'ha de dimensionar. Vostè no pot sortir aquí i ja donar per fet i per descomptat que serem la Catalunya dels 10 milions quan resulta, i torno al que li deia al principi, que teníem unes infraestructures de mobilitat i de transport que ja eren deficitàries per a la Catalunya dels 6 milions i que resulta, imagini's, que ara ho són encara més per a la dels 8 milions, i que vostè està defensant que ens n'anem cap als 10 milions. Doncs això no funciona així.

Nosaltres a Madrid el que fem és defensar poder tenir les competències d'immigració per gestionar nosaltres des d'aquí, fer contractació en origen, dimensionar el país i veure quants hem de ser. Que resulta que fem els números i hem de ser 10 milions? Benvingut sigui. Però vostè no pot dir amb aquesta alegria els 10 milions, perquè vostè sap que ho fa només per acabar de culminar la desnacionalització que el seu Govern i que el Govern del president Illa estan duent a terme.

I amb els segons que em queden, i sé que vostè com a gironina hi estarà d'acord, i jo com a gironí m'agradaria avui, doncs, enviar des d'aquest faristol del Parlament una forta abraçada al company diputat Jaume Veray, que el tenim de baixa i que aquest matí l'han operat. Una abraçada i molta força.

Gràcies.

### **El president**

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

### **La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)**

Doncs, miri, li començo pel final, perquè, efectivament, ara feia uns minuts abans d'entrar he demanat, doncs, com estava anant la seva intervenció. I, per tant, també desitjo, igual que ho he fet a la família, que tingui una ràpida recuperació i que, per tant, ben aviat el tinguem aquí debatent sobre qüestions gironines i d'altres que sé que són del seu interès.

Miri, a mi no em costa, no em costa reconèixer que hi ha un dèficit en inversions i en infraestructures a Catalunya. No és que no em costi, és que en visc com a consellera, efectivament, les conseqüències, doncs, cada dia, quan veig que assumeixo el lideratge d'aquesta conselleria en un país amb 8 milions de persones vivint amb unes infraestructures encara pensades per a 6 milions. Per tant, a mi això no em costa. El que li dic és que davant d'aquesta situació hi ha dues actituds. Una, començar a treballar per revertir aquesta situació. I l'altra..., és que ja és com increïble, senyor Vergés, és a dir, ens està demanant que invertim més i llavors a la vegada m'està dient que el tripartit va invertir massa i va deixar unes finances, no?, totalment..., que no els hi van permetre a vostès durant vint i escaig anys no fer res. Escolti, senyor Vergés, és que és contradictori vostè, en la seva argumentació; és absolutament contradictori.

Miri, hi ha carpetes que el secretari Nadal –ja que me n'ha parlat abans– les ha agafat tal com les va deixar, que no s'havia fet res, que no s'havia avançat res. Per tant, sí, sentim orgull de les eines de planificació i de les inversions que es van fer en els governs de progrés i estem reprenent alguns projectes aturats durant molts anys.

Per tant, a mi no em costa dir que ens calen, i soc altament exigent com a consellera i des del Govern amb els ministeris que calgui. I crec que això és el que espera la ciutadania de nosaltres. L'hi dic molt sincerament. Jo crec que no espera els clams, els plors... Perquè, clar, vostè es planta aquí i «no varem poder fer res per culpa d'aquests» i «no podíem fer res per culpa dels altres». Llavors, quina utilitat tenen vostès si no poden fer mai res, per a, per be o per ce?

La meva actitud és diametralment diferent. La meva actitud és, efectivament, tenim unes infraestructures deficitàries en diferents àmbits i soc exigent amb el ministeri, en captar recursos i en buscar fórmules de finançament que ens permetin més aviat que tard o al més ràpid possible modernitzar i actualitzar totes aquestes infraestructures.

De fet, sortia l'altre dia, doncs, crec..., vaja, en algun mitjà de comunicació, que havíem accelerat el nivell d'inversió des del Departament de Territori: 300 milions d'euros més respecte a l'agost de l'any anterior. Per tant, sí, estem accelerant tant com podem les inversions en l'àmbit de les infraestructures.

I, sí, les projeccions ens marquen que hi haurà un creixement demogràfic i, a més a més, defensem que la nostra economia necessita aquest creixement demogràfic. I li recomano que no s'acosti..., vaja, no soc qui per recomanar-li. M'ha sobtat que vostè s'acosti a posicionaments més propis de l'extrema dreta que no pas d'una força política democràtica que ha governat aquest país. (*Remor de veus.*) Les projeccions ens marquen aquest creixement i és un creixement, sí, necessari per a la nostra economia. I, sí, estem treballant per adaptar les infraestructures al creixement demogràfic. Ja m'agradaria a mi que això s'hagués fet anteriorment i, miri, no tindria tants reptes com tinc per endavant.

Respecte al Corredor Mediterrani i l'estratègia ferroviària, efectivament, hi ha una bona diagnosi. En aquesta diagnosi, efectivament, es manté la bona valoració i ens sentim molt orgullosos com a Govern de la valoració positiva de la ciutadania respecte a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, aquí sí que hi ha hagut un bon treball, que volem continuar i continuem. I hi ha una bona valoració en aquesta diagnosi.

I respecte als recursos, miri, la realitat del Corredor Mediterrani és que una demanda que havia estat històrica a Catalunya quedarà finalitzada el 2027 i que, per tant, hi ha hagut la inversió que calia perquè això sigui una realitat. Aquesta és la realitat sobre el Corredor Mediterrani.

No m'ha plantejat res més sobre la C-32, suposo que el nostre compromís li deu haver semblat suficient. Finalment, és un eix que recorre tot el litoral del país. Té diferents actuacions. Crec que li he detallat prou l'àmbit de la pacificació i de la connectivitat de la C-32, el perllongament. En el corredor del sud, vostè no me n'ha parlat, però també en el ramal del sud també hi ha millores i avenços. I, per tant, estem, sincerament, eh?, molt satisfets del plantejament que fem a la C-32 en tot l'àmbit, especialment Maresme, Selva Marítima. És un treball que hem fet amb els ajuntaments. Els ajuntaments ens traslladen que estan molt satisfets també amb aquests projectes de millora de la mobilitat en aquest eix.

I, per tant, miri, vostè continuï fent l'actuació que li sembli convenient. Aquesta consellera continuarà treballant treballant treballant, exigint exigint exigint per obtenir

els majors recursos possibles per a Catalunya, per als catalans i catalanes, que crec molt sincerament i honestament que és el que ens demanen.

Moltíssimes gràcies.

**El president**

Gràcies, consellera.

### **Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge**

300-00214/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

**Àngels Esteller Ruedas**

Gràcies, senyor president. Vull agrair tant a la consellera com al diputat Vergés les mostres de suport al nostre diputat, al Jaume Veray, que tots confiem en que l'operació vagi molt bé i que molt aviat pugui estar entre tots nosaltres, no?

Senyora consellera, des del Grup Popular estem molt preocupats per les seves polítiques d'habitatge. Estem molt preocupats, no només perquè són profundament perjudicials per a les famílies, les classes mitjanes i els joves, sinó perquè cada vegada limiten més la propietat privada. Vostès continuen elaborant lleis i governant al dictat dels grups d'esquerra radical, populista i dogmàtics, que estan més preocupats per anar en contra dels propietaris i dels principis del lliure mercat que no de resoldre el problema de l'habitatge. I ens estem convertint, senyora consellera..., en que Catalunya està avançant cap a un sistema de control polític de la propietat que s'assembla cada vegada més a les polítiques comunistes de planificació d'habitatge del segle XX, que han fracassat, que no als d'una democràcia liberal.

I això, al Grup Popular ens preocupa més, perquè no només estem perjudicant i qüestionant el mercat de l'habitatge, sinó el model de societat que volem. Una societat intervinguda i controlada per poder polític, amb uns extrems inimaginables si tiren endavant totes les iniciatives polítiques, la llei que nosaltres hem portat al Consell de Garanties Estatutàries, però també a l'avanç de totes les intervencions de l'altra

vegada del Ple passat, que es materialitzaran probablement amb una proposició de llei tenint en compte la seva receptivitat. I la situació d'emergència de l'habitatge cada vegada és més greu, perquè cada vegada es requereix més habitatge. Cada vegada l'oferta es redueix i la demanda creix i aquesta situació és deguda a la intervenció del mercat que no funciona.

El mercat s'ha de regular? Sí. S'ha d'intervenir? No, perquè el mercat immobiliari, com qualsevol mercat, té unes dinàmiques pròpies que, quan s'hi intervé artificialment, es distorsiona, de tal manera que reacciona en el sentit contrari de l'objectiu que es vol aconseguir. I és el que està passant a Catalunya: es redueix l'oferta, es desincentiva la inversió i quan hi ha menys oferta, es pugen els preus. Cada vegada hi ha més dificultat per accedir a un habitatge, perquè les seves polítiques d'intervenció en el mercat amb la declaració de zones tensionades ha baixat l'oferta en un vint-i-u per cent. Hi han interpretacions d'aquesta dada, però és una pèrdua absoluta de confiança, per als que tenen habitatge i per als que l'han de construir; per tant, aquest fre està perjudicant a tots.

I, per tant, es legisla en contra del propietari, com la llei d'habitatge, que fins i tot s'ha prohibit que..., compareguin en comissió per escoltar quines seran les condicions que haviem de tenir a l'hora de poder posar el seu habitatge a disposició de ser llogat, però també es busquen culpables; els culpables estan assenyalats pels activistes de l'habitatge i per algunes formacions polítiques: primer, els pisos turístics, ara els arrendaments temporals. Els pisos turístics només és u per cent del parc d'habitatge, però els arrendaments temporals el 2,9 o el 3,15 per cent, però no només s'està volent intervenir un mercat que, a més a més..., té una dinàmica molt diferent a l'habitual i que es necessita les grans ciutats per als estudiants, *start-ups*, metges, etcètera, sinó que, a més a més, es fa en contra de la legislació i sabent que és inconstitucional. Perquè vostè coneix segurament l'informe del Consell de Garanties que diu que, a més a més, els contractes i les obligacions contractuals estan reservades per l'article 149.1.8 a les competències exclusives de l'Estat, però no només ho diu la Constitució, sinó que també ho diu l'Estatut d'autonomia en el seu article 165.

Per tant, des d'aquesta visió, senyora consellera, estan legislant en contra de la legislació, en contra de les competències, i això és un gest que demostra el tarannà

del seu Govern perquè està obligat a fer-ho per l'acord d'investidura entre els Comuns i entre el Grup d'Esquerra Republicana.

I en aquest sentit, com deia, estan anant en contra del dret a la propietat privada. El dret a la propietat privada, que és un element fonamental del que són els drets de la persona, estan reconeguts en l'article 33 de la Constitució –però, a més, és un dret de llibertat individual– i, per tant, estan consagrats com un dret que, en aquest cas, és fonamental i és molt necessari, senyora consellera, que aquest dret civil bàsic i el pilar de la llibertat individual es preservin d'acord amb el que diu tota la doctrina del Tribunal Constitucional, com és el mantenir l'ús del bé, gaudir del bé, que vol dir els fruits, els beneficis, la disposició del bé, la venda, la transmissió, l'arrendament. I tot això està en qüestió per totes les lleis que estan volent aprovar el sentit de condicionar tota aquesta llibertat del propietari.

I vostès estan fent primar el dret a l'habitatge al dret de la propietat, quan són nivells completament diferents. El dret a la propietat és un dret fonamental, amb una protecció jurídica específica que, com deia, no és equiparable i que cap govern pot ignorar i vostès ho estan fent, en base al dret a l'habitatge, que a més a més, no és un dret fonamental, vostès estan fent aquesta inversió constitucional. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres el que li diem, senyora consellera, és que ha de rectificar aquestes polítiques, perquè si no, el que està fent és posar en aquest cas en qüestió el que és la llibertat i el que és la seguretat de tots, no?

El dret a l'habitatge està recollit en l'article 47. I vostè sap molt bé que és un principi rector de política social i econòmica i els principis rectors són una guia perquè accioni i el Govern treballi, però..., i que faci polítiques actives en benefici de l'habitatge, però això no pot limitar ni deixar de validar..., de contingut el que és el propi dret a la propietat. I vostès ho estan invertint i amb aquesta inversió vostès el que estan fent és una perversió constitucional i estan buidant el que és el sentit propi del que és el dret a la propietat.

I després també estan utilitzant el que és la funció social. La funció social de la propietat li correspon al Govern i té l'obligació de fer-ho, però no a costa dels privats. Vostès el que fan és delegar en els privats la responsabilitat que té la pròpia Administració i, per tant, estan aplicant mesures que limiten directament la seva

propietat i els hi fan responsables de la vulnerabilitat social; els hi fan, amb els seus propis béns, donar resposta a un dèficit d'habitatge que li correspon a l'Administració de la Generalitat. I l'Administració de la Generalitat té l'obligació de garantir l'accés a l'habitatge amb política pública, no amb la propietat privada de les famílies ni de les persones, moltes d'elles de renda mitjana i mitjana baixa, que tenen una inversió, que tenen un bé patrimonial que s'ha de preservar, i en comptes d'això, vostès li confisquen pràcticament..., i és com una expropiació encoberta, el propietari continua tenint la titularitat però la disposició sobre el bé la mantenen vostès.

Han de patir inquilins que no paguen, «inquiocupació», ocupació, límits de renda... Tot això està generant un ambient amb una inseguretat, amb unes dificultats enormes per a molts propietaris a l'hora de poder tenir; per tant, vostès estan eliminant una part de l'habitatge, perquè, escolti'm, el noranta-vuit per cent el tenen els propietaris i, per tant, nosaltres defensem els drets dels inquilins del propietari en igualtat de condicions; si es desnivella molt aquesta relació, queda en perjudici de la persona que té els pisos i que, per tant, des d'aquesta visió els deixen absolutament desprotegits.

I després també hi ha un mantra de la rendibilitat. Està parlant de que no pot haver-hi rendibilitat ni guanys i que, a més a més, són compres especulatives quan vens un pis, quan llogues un pis. Qualsevol increment i qualsevol benefici que es pugui tractar en una operació immobiliària ja automàticament se'l taxa d'«especulació», quan «especulació» és un concepte que no està definit i jurídicament no té una definició clara i, per tant, no es pot condicionar amb aquest concepte qualsevol mesura ni de prohibició ni d'acció en cap d'aquests sentits; i per tant, estan generant un clima d'aversion absoluta a qualsevol tipus d'operació, que el que fa és que el constructor, el promotor no entri..., no construeixi nous habitatges i els parcs d'habitatge que ja tenim de propietaris i de llogaters..., limitar tant els seus drets, el dret de la propietat, el dret de disposar del bé i qualsevol mesura amb aquesta proposta de llei que diuen que aprovaran en el sentit de regular les compravendes, que el que estan generant és un límit absolut a la propietat, intervenint en les relacions entre particulars i tenen un efecte pervers, perquè el que faran és que cada vegada hi haurà menys habitatge, cada vegada serà més difícil accedir a l'habitatge. Moltes persones ho estan venent tot i moltes persones també estan defugint les inversions..., en uns altres llocs.

Per tant, que aquí necessitem un parc d'habitatge molt complert, molt ampli, per facilitar l'accés i amb les seves polítiques d'intervenció tan directament, en comptes de corregir-les i corregir aquestes polítiques que són negatives, en comptes de fer-ho *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* el que fan és intervenir més, controlar més, perseguir més. Els propietaris tenen por de cometre un error. Cometen un error amb un lloguer i, escolti'm, entre noranta mil i 900.000 euros. Escolti'm, una cosa, senyora consellera, la gent té por, i per tant, aquesta por no és un tema menor, perquè la responsabilitat que tenen i el fet de poder posar els seus pisos a disposició de ser llogats és una necessitat que tots tenim i tots hem de contribuir a generar aquestes condicions perquè...

**El president**

Ha d'acabar, senyora diputada. Ja tindrà un segon torn.

**Àngels Esteller Ruedas**

...puguem comptar amb tot el parc de l'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president.

**El president**

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori i Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

**La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica** (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies, diputada. Bé, li agraeixo el to, perquè és veritat que hem parlat en diferents ocasions de l'àmbit de l'habitatge. Ens coneixem les diferències i les discrepàncies, però la veritat és que sempre ho traslladen en un marc de bon to que crec que li haig d'agrair.

Però hi ha algunes coses que no són exactament certes o exactes des del punt de vista del Govern. Vostè parla de que s'estan fent intervencions en el mercat que creen inseguretat; li nego la major. S'està establint un mecanisme que a vostè pot no agradar-li, pot no compartir, però en qualsevol cas és un mecanisme clar de regulació dels lloguers i això dona seguretat també als propietaris. De fet, hi ha... Vostè deia

que hi havia por. Hi ha molts propietaris de pisos que estan fent les coses bé, que estan fent els contractes de lloguer d'acord amb aquest marc normatiu i aquesta regulació del topall i que agraeixen que hi hagi aquest marc de seguretat. I ho repeteixo a vostè, pot no semblar-li adequat o encertat, però el que no pot dir és que no marca un marc de seguretat jurídica de com s'han de fer aquests contractes, quins índexs s'han d'utilitzar. Això, en l'àmbit del tanteig i retracte, també s'han fet aclariments. Per tant, no és cert que no hi hagi un marc que estigui donant seguretat al llogater i al que lloga, i per tant, això li negaria la major.

Vostè deia: «Estan aturant el món de la construcció.» Fals; les últimes dades de creixement de sectors econòmics marquen el sector de la construcció com un dels més dinàmics a Catalunya els últims mesos, l'últim any. Per tant, no és cert que no s'estigui activant el sector de la construcció. La llei de l'habitatge, la *ley de vivienda*, no?, i l'aplicabilitat a Catalunya no està funcionant. Fals, també. Vostè parlava de les dinàmiques pròpies del mercat. Miri, les dinàmiques pròpies del mercat ens han portat en part –hi ha dos elements des del nostre punt de vista– a la situació actual: la primera..., –i vostè la indicava i aquí estem d'acord– no tenir un parc d'habitatge públic de lloguer assequible de protecció permanent –aquest és un element–, però el segon és una dinàmica de creixement dels preus de les rendes del lloguer absolutament desbocat.

Si vostè mira el gràfic..., veurà un creixement, li dic, «desbocat» en el gràfic de creixement de rendes de lloguer. Des del moment en què s'aplica la contenció de rendes, veurà que aquest creixement s'atura i baixa lleugerament, depèn dels trimestres, però si ho fem, fem-ho d'una manera rigorosa: des que s'ha aplicat en aquest any i un trimestre, hi ha una contenció d'un 1,9 a la baixa. I vostè dirà o pot pensar: i a la resta de municipis on no tenim declarada «zona tensionada» i, per tant, no s'aplica el topall de lloguer? Un creixement del 6,6. Per tant, és fals el que vostè afirma que la llei no funciona; funciona i, si no, li preguntí les persones que estan vivint de lloguer i que han vist com aquesta escalada, que era insuportable...

Jo he trobat a faltar un element en tota la seva intervenció: en cap moment ha parlat de com les famílies catalanes han de sobreviure a aquests creixements que les dinàmiques pròpies del mercat estaven..., doncs, impregnant els últims anys. Com

una família ha de tenir preus del lloguer que superen el quaranta, el cinquanta o el seixanta per cent de les seves rendes per al manteniment d'un lloguer? Això és que vostè ni ho ha mencionat. Per tant, tota l'argumentació que feia s'ha centrat molt en el dret de la propietat, que efectivament és un dret fonamental..., i, per tant, nosaltres no estem atemptant..., el dret de la propietat. El que estem és marcant regles que donin seguretat jurídica i que limitin, sí, l'ús i el benefici; sí, perquè si no hi ha l'altra cara de la moneda que vostès no volen veure, que són famílies que no poden mantenir el seu habitatge i el seu lloguer.

I, per tant, sí, continuarem amb les regulacions, continuarem intervenint al mercat perquè les dinàmiques pròpies que vostè diu ens han portat a la situació actual i continuarem també impulsant les polítiques –que vostè avui tampoc n'ha fet menció– d'augment del parc d'habitatge protegit i assequible. Que realment quan arribem al nou, quinze per cent d'aquest habitatge protegit a Catalunya –en el sentit ampli de «lloguer assequible»– serà el moment en què efectivament podrà haver-hi un equilibri, però en aquests moments aquest parc encara no existeix. D'aquí les polítiques de la reserva pública de solars. No repetiré totes les dades, però ja ho saben, 670 solars. Això implica vint-i-dos mil habitatges protegits i assequibles, la meitat dels quals entraran en alguna fase del seu procés en aquest 2026.

D'aquests, catorze mil, de 116 municipis, ja tenen operadors. Per tant, els ajuntaments –no em cansaré de repetir-ho– s'han posat al costat de les solucions i el Govern ha activat una despesa plurianual de 2.696 milions d'euros per obrir convocatòria també d'ajudes als promotors que ja estan assignats i per als futurs que vinguin a partir d'ara, amb els plecs, amb els concursos d'aquells solars que no han vingut amb un promotor assignat.

De tots aquests habitatges, el deu per cent s'ha destinat a polítiques socials. En aquesta eina s'hi suma la promoció directa d'Incasòl, quatre mil habitatges, que ja, en aquests moments, es troben en diferents fases de producció i de projecte –quatre mil–, i en el marc del programa 6 dels fons europeus, dels Next Generation, tres mil habitatges més en construcció que han d'estar finalitzats abans del juny del 2026. Per tant, tota aquesta suma fa que anem avançant el més ràpid possible en aquests habitatges, en aquest dèficit de parc públic que tenim.

Per la via més ràpida que la construcció: tanteig i retracte. Només des d'aquest principi d'any, o sigui, des de gener del 2025, hem incorporat 1.800 habitatges de parc públic per la compra de tanteig i retracte. I vostè deia: «Hi ha alguns fons que estan fugint de Catalunya.» Bé, són fons que havien acumulat un nombre d'habitatges no menor –l'última compra era de 270 habitatges d'un sol fons– que, escolti, legítimament –si jo aquí no..., sap?–, doncs esperaven una rendibilitat que, en aquests moments, no els dona amb les polítiques que s'estan desplegant. Doncs, en aquests casos, el tanteig i retracte i l'adquisició ràpida ens permet ampliar el parc d'una manera més ràpida que no amb la construcció.

Mobilització dels actius de la Sareb. Això significarà a Catalunya la incorporació de dotze mil habitatges amb potencial per convertir-se en lloguer assequible i tres-cents solars que s'integraran a la reserva pública de solars, i que ens poden, doncs, permetre créixer també en aquest parc d'HPO de manera indefinida.

Facilitar l'accés als joves. D'això tampoc no n'ha parlat. S'ha centrat molt en el dret de la propietat, que, hi insisteixo, no estem atemptant al dret de la propietat. Estem donant seguretat jurídica, però sí que estem regulant els usos i la rendibilitat, això és així. Facilitar l'accés als joves, com li deia, el fons d'emancipació, ajudes també de pagament al lloguer per a joves. Enguany, a Catalunya, vint mil joves rebran aquest ajut; 75 milions d'euros invertits per ajudar a aquesta emancipació. I en l'àmbit dels fons d'emancipació, que, com saben, és aquesta entrada amb un zero per cent d'interès i un retorn del préstec al cap de trenta anys, amb un màxim de cinquanta mil euros, doncs, hi ha quatre mil sol·licituds tramitades i 1.800, aproximadament, sol·licituds que ja tenen el vistiplau, i, en aquests moments, s'estan activant i tramitant-se.

Contenció de rendes de lloguer. Li deia, des del primer trimestre del 2024, que va ser el darrer sense contenció, els preus del lloguer s'han reduït de forma acumulada –4,9 a Barcelona; 1,9 a la resta de municipis. Creixement del 6,6, com li deia, en els municipis on no hi ha la regulació de les rendes de lloguer. Fixi's, augmenta uns 6,6, quan la inflació a Catalunya ha pujat un 3,5. Per tant, és evident que allà on hi ha contenció al lloguer hi ha una baixa en termes real, i on no, puja. Això és així, per més que vostès vulguin fer veure el contrari. I, a més, durant el segon trimestre del 2025,

hi ha hagut un saldo positiu de 2.285 contractes de lloguer habitual vigents més a Catalunya, i, des de l'inici de la contenció, 14.124 habitatges més amb contracte de lloguer habitual. Per tant, la llei funciona, i els resultats, les dades són irrefutables. Funciona.

Se m'esgota el temps. Hi ha l'àmbit de la rehabilitació, hi ha l'àmbit de les ajudes al lloguer per a la resta d'unitats familiars que no són joves. Després, si li sembla, puc continuar, o si em plantegen en aquesta segona intervenció algun altre àmbit, doncs, amb molt de gust també li donaré resposta.

Moltes gràcies.

### **El president**

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

### **Àngels Esteller Ruedas**

Senyora consellera, en la meua interpel·lació m'he centrat molt en demostrar que la seva política d'intervenció en el mercat ha estat un fracàs, perquè no s'estan aconseguint els objectius, i les dades que vostè em dona no es corresponen amb les que hi ha a l'Incasòl i amb tota la informació. *(Veus de fons.)* No, no, miri, senyora consellera, a veure, amb les dades que vostès tenen, aquí s'han baixat en el conjunt: hi ha un vint per cent menys de contractes. En aquest sentit, els contractes formalitzats en el 24 respecte al 23, amb caràcter general minven, menys a Barcelona, un deu per cent, i, a més a més, inclús ha pujat un u per cent el preu del lloguer com a mitjana, un 1,4. *(Veus de fons.)* Miri, escolti'm, és que són les dades del seu propi departament. Llavors, bé, doncs, és el que hi ha.

Llavors, al final, la petita congelació de preus equival a que el preu de renda més alta ha sortit del mercat. I si vostè analitza les dades i les veu amb deteniment, veu que ha sortit del mercat. I, llavors, la mitjana i la mitjana baixa s'han congelat, però no reporta cap benefici, perquè s'han retirat pisos, i, per tant, hi ha molta menys oferta. Hi ha més dificultat d'accés a l'habitatge.

Per tant, aquestes polítiques d'intervenir el mercat que vostè diu: «Sí que hi ha seguretat jurídica, perquè els propietaris ja saben que han de limitar el preu.» Vostè està entrant en una parcel·la del propietari, de no poder tenir un rendiment, en aquest

sentit, perquè l'estan limitant vostès. Això no és seguretat jurídica. El propietari es queixa de la inseguretat jurídica que té, que no té drets que ningú defensi, que quan té un inquilí que no paga, no el pot fer fora i no pot recuperar el seu pis. Quan té una «inquietud», quan té problemes, no hi ha cap garantia de poder tenir una seguretat jurídica. I això no és seguretat jurídica. Això és inseguretat jurídica, una desprotecció absoluta i un desequilibri de drets entre els inquilins i els propietaris.

Aquest és el principal problema que tenim a Catalunya. I, per altra banda, jo m'he centrat molt en el dret a la propietat, a pesar de que, com li he dit, ens preocupa moltíssim que les persones de renda mitjana, mitjana-baixa no puguin accedir a un habitatge i el cost que els hi suposa, en moltes ocasions, un quaranta per cent, també fruit dels baixos ingressos que hi ha laborals, no?, la gent cobra poc, entre altres raons, perquè l'Estat s'emporta amb uns impostos brutals..., per la pressió fiscal que hi ha, i el poder adquisitiu de les famílies està caient molt, i la inflació no es reflecteix a Catalunya. I, per tant, això també és responsabilitat seva, el fet de permetre que les famílies tinguin aquests impostos.

Però jo he anat més enllà, perquè, avui en dia –m'he centrat molt en el dret a la propietat–, degut a totes les intervencions que estan fent amb la regulació dels temporals, ara amb la regulació de la compra-venda, acabarà sent el Govern de la Generalitat el que disposa del patrimoni dels catalans intervenint i controlant aquest patrimoni, de manera que decidirà qui pot comprar, quan pot comprar, què pot comprar i per quin ús ho pot comprar. Això és d'una gravetat extrema. Jo no sé si vostès són conscients de la dimensió que això arriba a tenir amb el que és el dret a la propietat i el dret i la defensa dels drets de tothom.

I vostè diu: «La responsabilitat.» La responsabilitat social perquè totes aquestes persones que tenen menys ingressos puguin tenir un habitatge és de la Generalitat, que ha de proveir aquests habitatges, i, si no, donar-los ajuts, però no del propietari privat, que ha de posar el seu pis a disposició de ser llogat, i, a més a més, tenir menys ingressos dels que li corresponen.

I ara amb el de temporada. El volen enfonsar. Per tant, és la seva responsabilitat. No faci la seva política social a costa del patrimoni i dels pisos dels privats, perquè ells tenen el seu pis i vostè disposa d'ell. I ara, amb la llei que volen aprovar o amb la

proposició de llei o la moció que veurem demà, fins i tot decidiran quan es pot comprar, quin ús s'ha de donar.

Això són els elements sobre els que pivota la propietat privada. Però no només perquè ho digui la Constitució i la doctrina del Constitucional, sinó perquè són els elements fonamentals, i vostès contraposen el dret a l'habitatge amb la limitació del dret a la propietat privada i la disposició del bé per a un particular, i no entenc com no veuen la gravetat i la dimensió d'aquest fet en ares a dir que hem de garantir l'accés a l'habitatge. Per descomptat, però l'ha de garantir vostè, no els béns dels particulars, que els tenen a tots subordinats al seu propi interès, a les seves pròpies condicions, i es troben absolutament desprotegits amb una normativa que els condiciona, que els obliga i que, a sobre, es troben atrapats en un sistema en el que no hi ha claredat.

Perquè, escolti'm, una cosa, vostè em diu que hi ha molta claredat, però el seu departament tampoc s'aclareix massa, ni els diferents departaments de la Generalitat respecte a les figures del gran tenidor. Vostè em pot donar seguretat jurídica quan hi han tres o quatre definicions diferents i cada un l'interpreta d'una determinada manera, i que ni els notaris ni els registradors, tothom està...?, que fins i tot van demanar una harmonització d'aquesta definició en funció de la situació en la que es troba. Això és un caos, és una inseguretat jurídica impressionant i és una indefensió per part dels propietaris a l'hora de poder posar els seus pisos... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I a vostè, senyora consellera –acabo, senyor president–, lo que li interessa, ens interessa a tots: tenir un parc ampli. I vostè em diu «la construcció». Acabo ja, senyor president, dient-li «construcció a on?», a Barcelona no es construeix. A Barcelona, el trenta per cent i totes les limitacions dels percentatges que estan incorporant estan impeding que es construeixi i que es rehabiliti, perquè més d'un cinquanta per cent..., has també de destinar un trenta per cent.

Totes aquestes limitacions...

**El president**

Acabi, senyora diputada.

**Àngels Esteller Ruedas**

...estan impedit que es construeixi com s'ha de construir. Hauríem d'anar a tota velocitat, i anem al ralenti. Això no és avançar, senyora consellera.

**El president**

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

**Àngels Esteller Ruedas**

Moltes gràcies, senyor president.

**El president**

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

**La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica** (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, a mi em dona la sensació que vostè vol donar resposta a un problema que és global i que afecta..., Fixi's, eh?, nou de cada deu catalans manifesten tenir problemes d'accés o manteniment d'un habitatge. Nou de cada deu. I vostè té una mirada parcial, només està mirant a un trosset de Catalunya, no el global.

En tota la seva intervenció, quinze minuts, eh?, parlant, ni una sola resposta per als ciutadans i ciutadanes que tenen problemes –nou de cada deu– per mantenir el seu habitatge. Ni una. Ni una sola menció.

Home, jo crec que hauria... Vaja, crec que hauríem de fer l'esforç de tenir una mirada més global. Des del Govern la volem tenir. L'objectiu que perseguim és, com vostès saben, que, a Catalunya, els catalans i catalanes puguin viure, no destinar més del trenta per cent dels seus ingressos a mantenir el seu habitatge. I, efectivament, hi ha fonamentalment dues línies d'actuació.

La d'ampliar el parc... Llavors, hi ha una altra qüestió que també en els seus arguments és com que vostès ja han decidit que el topall, que la declaració de zones tensionades, que la *ley de vivienda*, que la llei d'habitatge..., com que vostès ja han decidit que això no funcionarà, l'evidència de les dades els hi és igual. I, per tant, continuen repetint aquest mantra de que no funcionarà, no està funcionant quan, escolti, les dades que jo dono són de l'Incasòl, són dades oficials. I li dic que des que

es va iniciar, doncs, el topall de lloguer, ara ja portem un any donant dades, eh?, i un trimestre més hi ha hagut una reducció en les zones declarades tensionades acumulada –Barcelona, menys 4,9; resta de municipis, menys 1,9– i un creixement del 6,6 a la resta de municipis que no estan declarats com a zones tensionades. I això no és opinable. És una realitat i són dades de l'Incasòl. Per tant, això és així.

Però vostès volen que no funcioni, i han iniciat tota una estratègia, des de les comunitats que governa el Partit Popular, de que la llei no funciona. I, per tant, més enllà de l'evidència, més enllà de les dades, vostès van repetint aquest mantra.

La llei funciona. És evident que s'ha de complementar amb l'ampliació del parc. El que estem fent és una política de contenció d'aquestes rendes de lloguer que creixien, ja li dic, miri el gràfic, de manera absolutament desbocada. Els catalans i catalanes no poden assumir aquests creixements. I sí, s'ha intervingut el mercat en el sentit de topar aquesta rendibilitat. És que s'està demanant un tracte just. És que s'ha de tenir la mirada global de tota la ciutadania, no només d'una part.

Vostè diu: «La petita congelació.» Escolti, la petita congelació per a moltes famílies significa poder continuar vivint en aquell sostre i en aquella casa, eh? És que vostè parla en uns termes que jo no sé en quina realitat viu.

Sobre el gran tenidor. Doncs miri, cinc o més, eh? Gran tenidor. I vostè feia esment de criteris per part del Departament d'Economia i d'Habitatge, perquè un s'està aplicant sobre la fiscalitat, i, per tant, aquí, doncs, hi ha una aproximació diferent, que el primer habitatge, com que és residència habitual, no computa a efectes tributaris. Però la definició de gran tenidor a Catalunya és, diguéssim, claríssima. I, en aquests moments, estem treballant per aprovar el registre, precisament, de grans tenidors.

Respecte a la resta de polítiques, que abans potser no li he pogut acabar de desplegar, però que són complementàries. I jo, hi insisteixo, estem donant un marc de seguretat jurídica per tal de que els petits propietaris també sàpiguin quines són les regles del joc. I, a més a més, vull defensar..., hi ha una gran majoria de propietaris a Catalunya que estan fent les coses ben fetes, i que s'interessen per saber com han de fer aquest contracte de lloguer, i que entenen que a Catalunya hem de poder viure tots i totes, i que fan aquests contractes de lloguer d'acord amb el marc normatiu. Per tant, això també ho vull defensar, perquè és una realitat que també existeix.

I vostè deia: «Ajudin des de l'Administració les famílies amb dificultat de permanència en el seu habitatge.» Miri, l'any 2024 es van atorgar 88.000 ajuts de pagament al lloguer –186 milions d'euros–, i el 2025 estímem una cobertura molt similar. Per tant, sí, estem aproximant des de diferents vectors el problema de l'habitatge –no n'hi ha un. Per això, jo l'hi dic en aquests segons que em queden: no hi ha una recepta, no hi ha una sola via; és un problema molt complex. Hem d'actuar en la construcció, amb ajudar les famílies, amb el topall de lloguer, amb intervenció del mercat. Sí, tot és complementari. I, per tant, els demano que no tinguin només una visió monolítica sobre un dels drets, que és el de la propietat. I, efectivament, és un dret fonamental i que s'ha de respectar, només faltaria. Però, i el dret a l'habitatge, diputada? I el dret a la garantia de l'habitatge dels ciutadans i ciutadanes?

Els hi demano que amplïïn una mica les mires i, sobretot, que, davant les dades i l'evidència, doncs no insisteixin en aquest mantra, perquè les dades no l'acompanyen.

Gràcies.

### **El president**

Gràcies, consellera.

### **Interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell**

300-00211/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

### **Montse Bergés i Saura**

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller, avui fem aquesta interpel·lació amb un objectiu molt clar: manifestar el suport d'aquesta cambra al projecte de modernització del canal d'Urgell, un projecte estratègic de país que coadjuva a la sostenibilitat econòmica, ambiental i social del sector primari i que també és clau de volta de l'equilibri territorial; un suport que avui ja es pot traduir en accions concretes perquè l'execució del projecte de modernització sigui una realitat i pugui començar els propers mesos.

El Govern Aragonès va marcar un camí de no retorn que ara els toca a vostès transitar. Al llarg de la interpel·lació li aniré desgranant els punts claus que han de permetre assolir el consens dins i fora d'aquesta cambra per garantir l'èxit de la modernització del canal d'Urgell, una estructura d'estat clau per a la continuïtat i millora de la producció alimentària del nostre país. Aconseguir aquest consens implica creure en el model de governança compartida, on hi han de participar el Govern, el Parlament, la Casa Canal, les col·lectivitats, les administracions locals, i s'ha de traduir en suports reals de les administracions per garantir la viabilitat econòmica de les explotacions, tant de les professionals com de les que no ho són, que, com saben, representen prop del setanta-cinc per cent dels titulars, i que garanteixi sobretot la transparència en la presa de decisions per poder resoldre tots els dubtes que genera el projecte, com poden ser la concentració parcel·lària, les ajudes als agricultors per al moblament, etcètera.

Abans, però, exposaré algunes dades i conceptes que considero que cal tenir en compte i que reforcen aquesta evidència que estem parlant d'un projecte de país. Els canals d'Urgell són una infraestructura hidràulica, la més important de Catalunya. Es va construir ara fa més de cent seixanta anys. Rega 75.000 hectàrees situades a les comarques del Segrià, Pla d'Urgell, Noguera, Garrigues i Urgell. Subministra aigua a més de tres-centes indústries agroalimentàries, a més de 1.860 granges, a més de cent vint poblacions i a cinc-centes masies aïllades. I va ser concebut per garantir la producció d'aliments. I avui, cent seixanta anys després, cal millorar-ne la seva eficàcia per fer una millor gestió de l'aigua amb l'objectiu de seguir produint aliments i millorar el nostre nivell d'autonomia alimentària, perquè, actualment, només produïm al voltant del quaranta per cent dels aliments que consumim, i aquesta modernització ajudarà a incrementar la producció dels aliments que necessita Catalunya, disminuint la dependència de l'exterior, a introduir nous cultius. També ha d'anar acompanyada d'accions per crear noves indústries agroalimentàries. I tot això permetrà fixar gent als pobles i fomentar el repoblament.

El projecte compta amb el suport de més d'un centenar d'empreses agroalimentàries, que és el sector més important de la nostra economia, representant gairebé el vint per cent del PIB de Catalunya. I no podem obviar que Lleida ha perdut un quaranta per

cent de pagesos en els darrers anys, i actualment hi ha nou mil pagesos al règim agrari dels quinze mil que hi havia fa pocs anys.

Per tant, la inversió necessària per executar el projecte està més que justificada si realment ens creiem el que la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra –i vostè també, conseller– repetim dia rere dia sobre la importància del sector primari, sobre les dificultats que està patint i sobre la necessitat de trobar solucions per garantir-ne la viabilitat.

Conseller, el cost de la modernització no arriba al 7,5 per cent del que va costar la línia 9 del metro. Per tant, la dignitat de la nostra pagesia no mereix menys. Esquerra Republicana sempre ha tingut clar que es tracta d'una infraestructura de país, i ja l'any 2020, amb la consellera Jordà al capdavant de la conselleria d'Agricultura, hi va haver un acord de govern per redactar els primers quatre projectes, que permetrien iniciar les obres de modernització, incloent-hi deu mil hectàrees, amb una inversió de 130 milions d'euros. I aquests són els quatre projectes que vostè, conseller, el passat mes de setembre va anunciar que ja estan a punt de ser executats. I, segons les seves declaracions, va dir: «Els quatre primers projectes per a unes dotze mil hectàrees, de les 75.000, ja estan redactats. La pilota és a la taula dels regants, després de complir el Govern el compromís de presentar la proposta de finançament.»

Li demano si ens ho pot explicar amb detall –això surt al diari–, sobretot pel que fa a les condicions del cofinançament del Govern de l'Estat i també a les solucions que tingui plantejades per poder facilitar les inversions dels propietaris, tant dels professionals com dels no professionals. Perquè, no, conseller, la pilota no és a la teulada dels regants; és a la del seu Govern, i li exigim concreció.

Li faig més preguntes i també propostes, conseller, per fer tot el possible per resoldre dubtes i dissoldre les pors que es van manifestant en les reunions –és un moment on hi ha molta tensió perquè s'han de prendre decisions–, i ho fem amb la voluntat de poder facilitar la informació i la transparència necessàries per estar al costat de la Casa Canal i de tots els regants per garantir l'èxit de la modernització.

Li pregunto sobre el conveni entre la comunitat general de regants del canal, el departament i el *ministerio*, per quan està previst signar aquest conveni; un conveni que el veiem positiu, que hauria també d'incorporar aspectes complementaris que són

rellevants per aconseguir aquest consens i també per clarificar les condicions econòmiques, les condicions de les aportacions econòmiques.

En el cas de l'aportació del *ministerio*, té dades concretes sobre aquesta aportació i sobre les condicions? Li recordo que, en seu parlamentària, fa poques setmanes, s'ha aprovat un punt d'una proposta de resolució presentada pel meu grup parlamentari que diu «fer realitat la modernització dels canals d'Urgell, establint en el conveni que l'aportació de l'Estat espanyol no s'haurà de retornar» –això està aprovat. I el president Illa, a més a més, el passat 11 d'octubre, a Cervera, va recordar que es tracta del projecte de més envergadura que s'ha fet mai a Catalunya i el va vincular a l'aprovació dels pressupostos. Malament si vinculem la modernització als pressupostos, perquè vol dir que no és una inversió prioritària pel Govern.

Nosaltres, conseller, li estenem la mà a vostè i al Govern per poder ajudar i col·laborar, com sempre ens demane, però li posem dos condicions: una, que agafin les regnes, perquè són vostès els qui tenen la responsabilitat de governar, i dos, que generin les dinàmiques de col·laboració adients.

Pel que fa al finançament del moblament, que té un cost aproximat de 400 milions d'euros, també en declaracions seves del passat 13 de novembre deia que presentarà mesures addicionals per als agricultors no professionals, que té diferents fórmules sobre la taula i que les presentarà en breu.

Li pregunto si ens en pot donar més detalls, i més tenint en compte que és un dels temes que més preocupa aquest setanta-cinc per cent dels més de disset mil usuaris del canal, que representen gairebé tretze mil usuaris, i, per tant, volem aprofundir més en aquest punt. I li demanem que el Govern pugui arbitrar els mecanismes necessaris per facilitar l'accés a ajuts amb la màxima intensitat possible per aquets agricultors no professionals, com poden ser els pagesos jubilats que tenen terres arrendades. També que activin –i ho hem vist ara, crec que ahir, a les notícies–, que confiïn, activin i apostin pel registre de terres en desús per promoure el relleu generacional i que el major nombre de finques participi del procés de modernització d'acord amb el que preveu el decret que va aprovar el Govern Aragonès l'any 23.

Pel que fa a la pagesia professional, li demano també les seves mesures, si ha analitzat propostes que ja han presentat algunes organitzacions agràries relacionades

amb els ajuts del contracte global d'explotació i amb els ajuts d'estat, i també de quina manera es poden vehicular ajuts a través de la llei del fons agrari, una de les primeres que vam aprovar en aquesta legislatura.

A nivell del món local, perquè també afecta, com hem dit, cent vint poblacions, que representen uns seixanta municipis, tenim molt clar que els avantatges són molt importants en la modernització, garantint el subministrament 365 dies a l'any. I aquí li pregunto quins acords està treballant amb l'ACA per poder definir com es finançaran les inversions necessàries per fer arribar els punts de subministrament a totes les poblacions –els ajuntaments necessiten saber quins costos hauran d'assumir. I, pel que fa a la informació directa a tots els afectats, el conveni, l'esborrany del conveni ja preveu la creació de l'oficina del regant, però, mentre no estigui constituïda, creiem que a través, per exemple, de l'Oficina del Regant de Tàrraga..., es pot utilitzar per sistematitzar tota la informació a les col·lectivitats i en coordinació amb la Casa Canal. I poder aclarir aspectes que preocupen molt, com hem dit, no?, com per exemple el procés de concentració parcel·laria, ja sigui voluntària o ordinària, en un canal amb una alta fragmentació de parcel·les –unes cinquanta mil– i amb presència d'edificacions i explotacions ramaderes. També l'accés als ajuts de moblament per part dels pagesos no professionals.

Li pregunto també sobre el calendari de la modernització. Un cop aprovat el conveni, com anirà l'elaboració de projectes, com es preveu?

També una demanda molt concreta: li volem demanar que afronti el debat sobre la gestió del possible sobrant d'aigua que es pugui produir i que sigui gestionat des de Catalunya, ja que és aigua de la conca del Segre, que és aigua catalana de la conca de l'Ebre –estem parlant del Segre i de la Noguera Pallaresa.

I acabo, president, parlant de futur i també del patrimoni social que representa el canal d'Urgell. La modernització ens permetrà augmentar la sobirania del país, la sobirania alimentària, adaptar-nos al canvi climàtic, posicionar el sector agrari com a actor rellevant de la transició energètica, una major productivitat de les finques, oportunitats d'industrialització, turisme lligat a l'aigua i a la pagesia, posant en valor la història del canal d'Urgell, fomentar el relleu generacional i frenar el despoblament. Perquè el canal no és només una infraestructura de reg, també és patrimoni únic.

Gràcies.

### **El president**

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

### **El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)**

Molt bé, president. Gràcies, president. Diputada... Bé, un agraïment per..., vagi per davant també un missatge de..., bé, una ràpida recuperació del diputat Veray, l'amic Jaume, que esperem que es recuperi ràpid i que pugui estar aquí també entre nosaltres debatent al més aviat possible.

Diputada, en primer lloc, i ho dic de cor, perquè crec que és la meva responsabilitat, li estenc la mà, com ja ho hem dit altres vegades, a vostè, a la resta de grups parlamentaris, per treballar conjuntament i fer que aquest projecte arribi a bon port, eh? Això durarà anys i, per tant, més enllà de la persona que ostenti la responsabilitat, aquest és un projecte, com ha dit vostè, de país, de sector agroalimentari, de sostenibilitat, de sobirania alimentària, evidentment, i sobretot en uns moments que no podem deixar perdre les oportunitats.

Intentaré fer una explicació. Jo crec que aniré responnent molts dels dubtes que m'ha plantejat, eh?, i si en queda algun, al segon torn, encantat de respondre-l'hi.

En primer lloc, missatge general: Catalunya té el vint-i-cinc per cent de la superfície destinada a l'agricultura, menys que la mitjana europea –ho recordo tot sovint– i només el vuit per cent de la seva superfície en regadiu. Per tant, missatge número u: no podem perdre sòl agrari, encara menys, sobretot, no podem perdre sòl agrari en regadiu. Per tant, el que necessitem és preservar-lo i sobretot modernitzar-lo per tenir una infraestructura a punt, perquè la productivitat de l'agricultura ens vindrà sobretot de tenir una bona infraestructura de reg, en aquest cas.

Segon missatge. Aquest és el projecte de modernització de regadius més gran que s'haurà fet a la història de Catalunya. Per tant, alerta, estiguem tots a l'alçada, però alhora també entenem que amb aquesta modernització podem posar doncs al dia, eh?, el percentatge d'hectàrees modernitzades, que, diguem-ho de pas, ens havíem quedat enrere: només el cinquanta per cent de la superfície de regadiu a Catalunya

està modernitzada. Per tant, anem tard, i en un context de canvi climàtic, anem més tard, i en un context de competitivitat creixent al món, anem més tard, i en un context de no voler dependre de l'alimentació d'altres llocs, anem més tard.

Obro parèntesi. Ha dit que som deficitaris a nivell de producció alimentària. En alguns cultius, a nivell de volum econòmic tenim superàvit, cent cinc per cent de superàvit alimentari a Catalunya, que no ho érem, eh?, si analitzem totes les importacions i les exportacions alimentàries. Cal dir-ho.

Jo també voldria fer una crida a la generositat –no de vostès, que sé que la tindrem– del conjunt de les persones que intervenen al procés de modernització, doncs, de trobar el camí i a ser generosos per trobar, per fer possible aquesta modernització –i llavors m'hi referiré– i fer pedagogia i alçada de mires per veure el que ens hi estem jugant, eh? Aquest no és un projecte –ja ho vaig dir– només de les cinc comarques afectades, no només de la indústria, de les granges, dels pobles i dels agricultors afectats, sinó del conjunt del país, del conjunt del país que necessita fer un salt en aquest sentit.

Avui mateix, quan acabem, jo tinc una reunió amb la junta del canal d'Urgell per plantejar alguns dels temes que sembla que no estan prou clars, i, per tant, parlar aviam com està anant aquest procés. Val a dir que estem en un moment en el qual l'Administració de la Generalitat no ha d'intervenir, perquè nosaltres ja vam fer la proposta, ja la vam presentar. La proposta al ministeri de la Generalitat la vam parlar amb la junta i la junta és qui obria aquest procés de consultes entre les diferents col·lectivitats, amb aquests debats, aquestes votacions, i que ha de fer aquesta última votació. Per tant, l'hem fet. És veritat, han sorgit alguns dubtes i intentarem, doncs, presentar una sèrie de mesures. I benvinguda serà si en tenen..., si tenen qualsevol comentari a afegir per anar en aquesta línia. D'acord?

Jo ho he dit, que ara és el moment i que no podem perdre més temps, evidentment. I també un missatge que crec que hem de donar tots: aquest ha de ser un projecte il·lusionador de progrés, de país, de territori i que, precisament, ha de ser un projecte el màxim d'ambiciós. No ha de ser un projecte de conflictes, de tensions i que generi tensions territorials, sinó que el que hem de fer és que es vegi com una oportunitat. L'Administració posarà molts diners, molts recursos per intentar que això vagi

endavant. I, per tant, intentem, si us plau, si hi ha dubtes, resoldre'ls. I ho dic perquè avui també sortien algunes notícies de que hi havia també algunes tensions. Hem d'intentar entre tots que això no vagi així.

Més mesures de suport. Jo no li diré les noves mesures de suport; sí que li diré que les estem treballant i que avui m'agradaria tancar-les amb la junta, eh?, de veure quines mesures complementàries podem o aclariments també podem fer perquè el moblament de finca, que és l'escull principal de les persones no professionals... Reflexió que els hi faig: nosaltres ens hem de focalitzar a donar suport als agricultors professionals, que moltes vegades el que té la terra i el que vota no és l'agricultor professional. L'agricultor professional vol modernitzar; el que té la terra igual no hi troba tanta urgència.

Per tant, primer missatge: la DUN, ens interessa que la cobri l'agricultor professional. Segon missatge: els propietaris..., els que voten un procés de modernització, haurien de ser els agricultors professionals o hem de trobar el mecanisme perquè les ajudes per a moblament de finca, que n'hi han, puguin..., a través de l'agricultor professional, pugui fer aquest moblament, que aquí és on hauríem d'anar. Per tant, ja ho veuen, és per on havíem d'anar i on es pot anar.

I estem parlant amb totes les parts, amb els que hi estan a favor, els que no hi estan a favor, precisament per trobar aquest camí. I hem escoltat, vostès segur que també, les organitzacions, doncs, veure aviam com podem trobar aquest camí.

Dir-los que la decisió final correspon a les col·lectivitats i correspon a l'assemblea general. Per tant, també alerta, que la decisió última sobre la data de la votació, sobre el procés de votació, sobre si accepten o no accepten, evidentment, aquest és un procés també intern que han de decidir.

Vostè ha descrit perfectament les hectàrees, a qui dona servei el canal d'Urgell, en quin moment es va fer. Sap que estem a punt d'aprovar el pla de regadius 25-40, el que hem de fer en regadius els propers quinze anys, en els quals hi ha d'haver aquest projecte tan i tan important.

Em preguntava sobre el finançament. Bé, el projecte: 4.250 quilòmetres de canonades, «ojo», vint estacions de bombament, vuit mil hidrants, quaranta-quatre

basses, vint plaques fotovoltaïques per estalviar costos energètics. Aquest és el projecte que vàrem acordar amb ministeri, SEIASA, Departament d'Agricultura i amb la junta i amb els tècnics dels canals d'Urgell.

Mil milions d'euros d'inversió, no arriba –no arriba. Aquí una cosa que no hem explicat molt bé: una part de la infraestructura d'interès general, algunes basses, algunes estacions de bombament, ho finançarem a través..., algunes compartides amb el Segarra-Garrigues, ens estalviaran una part del cost, i algunes com a infraestructura d'interès general, que la finançarà directament la Generalitat. Per tant, el cost no seria de 1.000, seria d'uns 700 milions d'euros. D'aquests setanta per cent departament, ministeri; trenta per cent els regants.

És un bon projecte i un bon acord i, per tant, alguns dubtes de lo que es deia... Ah, perdoneu. I aquí hi intervé també SEIASA, que fa unes inversions també, una part del finançament. Serà a cinquanta anys i entre l'any 25 i l'any 50, sense interessos – sense interessos–, comptin una inflació mitjana del dos i mig d'aquí a cinquanta anys. Per tant, que et deixin els diners durant aquests anys és un bon acord.

Vostè em diu: «El ministeri hauria de posar més diners.» Senyora diputada, li demano..., senyora diputada, li demano que ens ajudi. Evidentment, tots els recursos europeus, de l'Estat o de qualsevol altre lloc que puguin venir, evidentment, benvinguts seran.

Recordo..., sap vostè que nosaltres ens vam comprometre a presentar una proposta el 2025 i ho hem fet, d'un projecte que venia..., igual feia deu, quinze, vint anys que es parlava de que calia la modernització del canal d'Urgell. Per tant, segur que es podria fer diferent, però, evidentment, l'hem fet, l'hem plantejat de la millor manera possible. Que hi ha millores o que hi ha mesures addicionals? Per nosaltres encantats.

I aquí també una cosa que no repetim prou, lo que deia de la pedagogia: modernitzar és estalvi d'aigua. Modernitzar és estalvi econòmic per al productor. Modernitzar és una millora en la producció i en la qualitat dels aliments. Modernitzar és poder fer rotació de cultius, poder implementar tecnologia i digitalització. Modernitzar és el millor vector de relleu generacional –relleu generacional igual a modernització. I

evidentment, modernitzar és un guany patrimonial. Per alguns que tenen pors i no sé què, guany patrimonial. Per tant, en aquesta línia anem.

Com que em queden trenta segons, llavors, li contestaré també algunes de les coses que em dirà que no li he contestat. Oficina de suport a la modernització, concentració parcel·lària voluntària privada, si no, és que no modernitzarem. I, per tant, des de l'oficina..., o diu des l'Oficina del Regant. Evidentment que es pot fer també des d'aquí. La qüestió és que tothom tingui un acompanyament, un suport, un assessorament personalitzat, individualitzat perquè no quedi cap dubte o que tothom..., evidentment que ningú s'hagi de vendre la finca per haver de fer la modernització.

I també, per últim, que no m'ho ha dit, també vaig anunciar ahir l'agroliquiditat, els crèdits ICF d'agroliquiditat, però també està a punt de sortir una línia d'ICF per agroinversió per modernització de regadius, també molt pensant en els canals d'Urgell. D'acord?

Gràcies.

### **El president**

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

### **Montse Bergés i Saura**

Gràcies, president. Conseller, ja ho tinc molt clar, que les assemblees decidiran, eh? Vull dir..., jo lo que li demano és que el Govern i que el Parlament també puguin demostrar aquest suport a la modernització i que puguin empatitzar, ajudar, acompanyar a resoldre tots els dubtes que puguin sorgir. No, evidentment, a les assemblees, que les han de fer les col·lectivitats, però que les col·lectivitats tinguin tota la informació que necessiten per resoldre, per dissoldre aquestes pors que estan apareixent i que és normal, no? Perquè quan hagin de fer aquestes inversions, puguin tenir aquesta aquest acompanyament, eh?

Per tant, no em pot dir que no podem intervenir. Hi ha hagut un moment que ha dit: «No podem intervenir.» No intervenir directament en una assemblea, però sí que podem intervenir tant Govern com Parlament, com els grups parlamentaris, donant suport i facilitant tota aquesta informació perquè les assemblees puguin decidir d'una manera més tranquil·la.

Tema del finançament, doncs, m'ha dit que la part de SEIASA la tornem. És a retornar? Ho he entès bé? El cinquanta per cent d'aquest setanta per cent que ha de posar el DARPA i el MAPA, d'aquests 700 milions, per tant, 350, això és a retornar? Li haurem de tornar al *ministerio* aquests diners? Perquè no m'ha..., he entès que sí. Nosaltres, evidentment, creiem que no els hi hem de retornar i que si és un crèdit que demana el ministeri, doncs, que el torni ell sense interessos, però no..., no hem de retornar nosaltres.

Pel que fa al tema de l'ACA no m'ha contestat, no sé en quin moment, perquè els ajuntaments també estan animats amb que pugui arribar la modernització, però no saben exactament com funcionaran les inversions que s'han de fer per poder arribar als punts de subministrament.

Pel que fa als ajuts, doncs, ja ens ho dirà si avui té la reunió. Jo crec que nosaltres com a grups parlamentaris, que també parlem amb les entitats i amb els regants, doncs que tots..., de fet, l'objectiu d'aquesta interpel·lació amb la moció que votarem d'aquí a quinze dies és que hi pugui haver un acord del Parlament amb punts clars de que no permetrem que s'abandonin terres, tenint en compte la situació actual de la pagesia i tota la necessitat d'impulsar-la.

Per tant, li torno a preguntar el tema de l'ACA, el tema del ministeri, que si me'l pot acabar de concretar, quin compromís també amb el calendari..., bé, m'ha dit que serà d'anys. El conveni, no sé quan està previst signar-lo, però ja serà una senyal de que comença.

I com sempre li dic, li reconec la voluntat, el to, com sempre. Em diu: «Ajudi'm a buscar ajuts a Europa.» La nostra eurodiputada i els nostres companys del Parlament estan fent la feina. Vostè espero que també i els seus eurodiputats al Parlament, també. Per tant, tots els diners que puguin venir per aquesta inversió, hi treballarem com hem fet sempre des del Govern i des de l'oposició.

Li reconec el to. La modernització del canal d'Urgell, crec que és una demanda llargament esperada i que ha de sortir bé. Hem de generar aquesta confiança. Hem de fer que tothom ho tingui clar i que aposti amb tranquil·litat i amb confiança.

En la moció subsegüent buscarem aquests punts de concreció i de consens que requereix aquest projecte, perquè tenim claríssim que és una voluntat per fer avançar el país cap a un model agrari més eficient, més sostenible, cap a un món rural més viu i cap a un país més equilibrat.

Sí que afecta les comarques. Quan parlem de país, també parlem de les comarques. I, per tant, jo aquí faig una reivindicació de que quan se parla de projectes de país, també es parla de la Noguera, es parla de les Garrigues, es parla de les comarques que justament són les que han d'afrontar aquest projecte.

Com dic, és una oportunitat per connectar l'agricultura, la indústria, el patrimoni i el turisme en un únic projecte de país. Perquè el canal no és només una infraestructura de reg, també és un patrimoni únic, amb una component emocional intangible, però immensa. Som conscients que ens fan falta aliments. Necessitem aigua, però no només. També necessitem vida i oportunitats al món rural. I aquest projecte, conseller, diputades i diputats ho engloba tot i, per tant, ens interpel·la a tots i a totes.

Moltes gràcies.

### **El president**

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

### **El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)**

Molt bé; bona tarda, una altra vegada. Escolti, jo..., vostè..., en el noranta-nou per cent del que ha dit estem d'acord; hi estem d'acord. Amb el to, també. *(El consellerriu.)* Jo el que demanaria és..., jo crec que és molt important que el conjunt de les forces polítiques del Parlament, fins i tot li diria el conjunt de les formacions polítiques dels ajuntaments, també dels alcaldes i alcaldesses del territori, també de les organitzacions agràries, que tothom s'impliqui en que això vagi endavant. Que tothom s'hi impliqui.

Alhora, també ser responsables: no podem fer un sistema de finançament radicalment diferent dels sistemes de finançament que estem fent a la resta de regadius de Catalunya. Ni jurídicament es pot, ni seria just, eh?, per d'altres models que hem fet servir en altres llocs.

M'ha dit el calendari. El projecte està plantejat en quinze anys; quinze anys, 2.000 milions, anualitats. Jo crec que allò que ha dit de la nota de premsa, abans que ha llegit, jo crec que a vegades també es recullen diferents coses. Tenim quatre sectors diferents de modernització. Hi ha com quatre fases de modernització. I, per tant, hi ha una part de les obres que s'estan fent ara d'altres..., unes obres d'unes basses que són d'altres actuacions que s'estaven fent. Però té quatre fases, quinze anys. D'acord?

Moblament de finca, ja ho he dit, està molt clar: entre un quaranta i un setanta per cent al moblament de finca, d'ajudes a l'agricultor professional, d'acord?; finançament ICF per a la resta. Estem mirant a través..., aviam si podem veure, aviam si la comunitat de regants també pot fer un finançament. De la mateixa manera que es fa amb la infraestructura general, si ho pot fer també en el moblament. D'acord?

I aquí també facilitar al màxim i acompanyar la concentració parcel·lària. Com més concentració parcel·lària, millor. Però si l'hem de fer forçosa, d'aquí a vint anys encara hi serem. Perquè una cosa és un reg que comenci de nou, que no s'hagi regat i una altra cosa és un reg que ja estigui funcionant.

Està garantida la independència del reg entre el canal d'Urgell i el Segarra-Garrigues i, per tant, això ho contemplarem al conveni. Em diu: «Quan vindrà el conveni?» Al tram..., jo sempre he explicat, sempre hem explicat des del Govern que primer ens havíem de posar d'acord amb el ministeri, llavors ens havíem de posar..., els regants havien de dir si acceptaven i si acceptaven, llavors signaríem el conveni i, un cop haguéssim signat el conveni, estaríem en disposició de començar les obres el 26, suposant que es complissin els terminis. Veurem aviam què passarà.

Un element molt important que estem també mirant aviam si el podem flexibilitzar, que és la coexistència de la modernització amb el reg a manta. Jo crec que aquí és una cosa que també tensionava molt, perquè «tenim molt poc temps» o «tenim un temps per modernitzar, ho hem de fer». Llavors aquí també podríem jugar..., donar més temps per a aquesta coexistència. De fet, que si algú no ho veu ara, que ho pugui fer més tard. Escolteu, estem parlant de 2.300 euros/hectàrea, el preu de la modernització que fan amb un finançament la Casa Canal, cent vint euros per

hectàrea i any –cent vint euros hectàrea i any. Està molt bé, durant trenta anys i, per tant, està molt bé.

Em diu SEIASA, si us plau, a veure si ens poden donar un cop de mà. El ministeri, els regadius de Catalunya i de la resta de l'Estat, els finança d'aquesta manera: jo li puc fer l'obra, jo li finanço, li faig a cinquanta anys, sense interessos. Ho ha fet Pinyana, ho han fet altres comunitats autònomes i ho farem amb el canal d'Urgell. Llavors, busquem una fórmula diferent? Es fa així, si no és que venen diners de fons europeus o d'alguna altra partida o d'algun altre lloc per fer-ho d'una manera diferent. Són molts bons tractes: cinquanta anys, sense interessos. Ja ho he dit abans, eh? –ja ho he dit. Dos i mig per cent a cinquanta anys, sap quant dona, no? Cent i escaig per cent d'inflació.

I llavors celebros que hagi parlat del registre de terres en desús. Hem començat amb poques, quaranta-quatre parcel·les, però aquí també complim amb la llei d'espais agraris i amb la filosofia de dir: hi ha molta gent que es vol dedicar a l'activitat i no té accés a la terra. Per tant, l'Incasòl aquí també té moltes terres que s'hi han d'incorporar i també ja ho estem comunicant als propietaris que porten més de tres anys amb les terres en desús i ja estem fent els tràmits per incorporar-ne moltes més. Per tant, aquesta és la filosofia: facilitar que la gent es pugui incorporar a l'activitat i no perdre un pam de terra agrària, d'acord?

I això del conveni ja li he contestat. Allò dels ajuntaments, aquest també és un element molt important. I, per tant, veure com des dels ajuntaments, perquè aquesta és una infraestructura..., no és de reg, només, i, per tant, estem també treballant amb l'ACA i amb els ajuntaments per veure com es pot donar un cop de mà financer al consum d'aigua de boca en aquest procés de modernització, perquè crec que són unes quinze mil hectàrees proporcionals, són el vot ponderat dels ajuntaments, que tenen també en aquesta modernització.

En tot cas, res més. Si puc aclarir qualsevol cosa o ajudar en el procés de la moció, evidentment, nosaltres encantats també de que es pugui millorar la proposta inicial i sobretot un missatge de suport del Parlament a aquest gran projecte de modernització.

Moltes gràcies.

**El president**

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i catorze minuts.